HF30

119

BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG
SAJTÓ OSZTÁLYA
EZEN SAJTÓTERMÉK
TERJESZTÉSÉT ENGEDÉLYEZEM
Dr. Szász Lajos
KIR. ÜGYÉSZSÉGI ALELNÖK

M. MUNKÁSMOZGALMI INTÉZET KÖNYVTÁRA

BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG
1944 APR 23
óra perc
ÁTVETTE

BUDAPEST, 1944. ÁPRILIS 26. — IV. ÉVFOLYAM 17. SZÁM

RA:
40
LÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNIS FERENC LAPJA

3 angolszász katona a cassinoi csatatéren

A KÍSÉRTETVÁROS... Cassino szétvert házai közt nincsen már semmi élet, csak a mult emlékeit idézik az ősi épületek romjai. Megcsonkított fák, amelyeken többé soha nem fakad levél, vert ablakszemek, felmeredő, magános falak, — s a törmelék közt a hiábavaló rohamok angol, francia, amerikai és hindu halottai...

DÖRÖMBÖLNEK a gránáttalálatok a sziklába vésett, biztos fedezék tetején. A szakaszparancsnok a pokoli lármában is szundikál, a legénység pedig a tűz elcsendesedését várja, mert akkor kezdődik a gyarmati, színes csapatok rohama s a támadást már odakint kell fogadni az állásban!

AZ ELSŐ REPÜLŐFELVÉTEL a modern hadtörténelem leghősibb csatáinak színhelyéről. Itt áll, a cassinoi omladékok közt egy maroknyi német gránátos, megvetve lábát a romokon s a tízszeres túlerővel szemben is védelmezi szétlőtt, bombák és gránátok acélesőjével elárasztott állásait!

A FIATAL GÉPPUSKA-LÖVÉSZ - Ő is végigküzdötte a naponta ismétlődő csatákat, de arcán a hívő bizakodás, tekintetében a győzelem megzavarhatatlan tudata ég

A sziklafront rendületlenül áll a Cassinói hegytömb vérrel áztatott csataterén. Ott, ahol az örökkévalóság számára épített öles kolostorfalak, régi paloták értelmetlen kőomladékká váltak, a halandó ember megveti lábát az utolsó romhalmazon is, a gránátok irtóztató esőjében, bombák zuhogásában, rohamok fergetegében és úrrá válik a számok, erők törvényén...

HEIDRICH ALTÁBORNAGY, a cassinoi hős védőcsapatok parancsnoka a romok között az ellenséges állásokat figyeli. Mindenütt ott van halálmegvető éjtőernyős vadászai nehéz harcában s személyesen ellenőriz minden vállalkozást

JÓL VAGYUNK, KITARTUNK, — írja haza a rövid harci szünetben a gránátos, aki az újkor hősi eposzának részese volt. Acélsisakját átverte egy bomba repeszdarabja, de a betűvető kéz nyugodt...

A RÖVID UTAT háztól-házig, fedezéktől-fedezékig szakadatlan golyózáporban teszi meg az első vonalba igyekvő gránátos. Egy percig se szünetel Cassino omladékai között a tűz

PANCÉLTÖRŐ LÖVEG a legelső vonalban. Körül zöldel már a tavasz, az élő fákon kipattannak a rügyek. A katona a diadal hitét meríti az omladékok közt feltörő élet jeleiből . . .

csata

A MAGYAR FUTÁR EGYEDÜLÁLLÓ KÉPSOROZATA A NEHÉZ HARCOK SZÍNHELYÉRŐL

A német ejtőernyős vadász és gránátos tízszeres számbeli túlsúllyal és szinte kifejezhetetlen anyagi fölénnyel szemben a hősiesség új eposzát írja az utókor számára, bebizonyítva, hogy a győzelem a lélek elszántságától függ, nem pedig a tömeg nagyságától, mely a hadvezér rendelkezésére áll.

A NÉVTELEN HŐS . . . Az ejtőernyős vadász, aki acélos szívvel tartott ki a földre szabadult pokolban, az órákig tartó pergőtűzben, amelyet ütegek százai zúdítottak rá és bajtársaira

IRTÓZTATÓ . . . Az angol hadifogoly arcán az átélt borzalmak kábulata, fél-eszméletlensége látszik. A roham megint nem sikerült, pedig a parancsnok már azzal biztatta őket támadásra, hogy a szétlőtt állásokban egy élő német katona sincs . . .

HADIFOGLYOK, CSATA KÖZBEN . . . Már csak a biztos, életmentő fedezéket keresik, szorongva, hogy túléljék a harc borzalmait

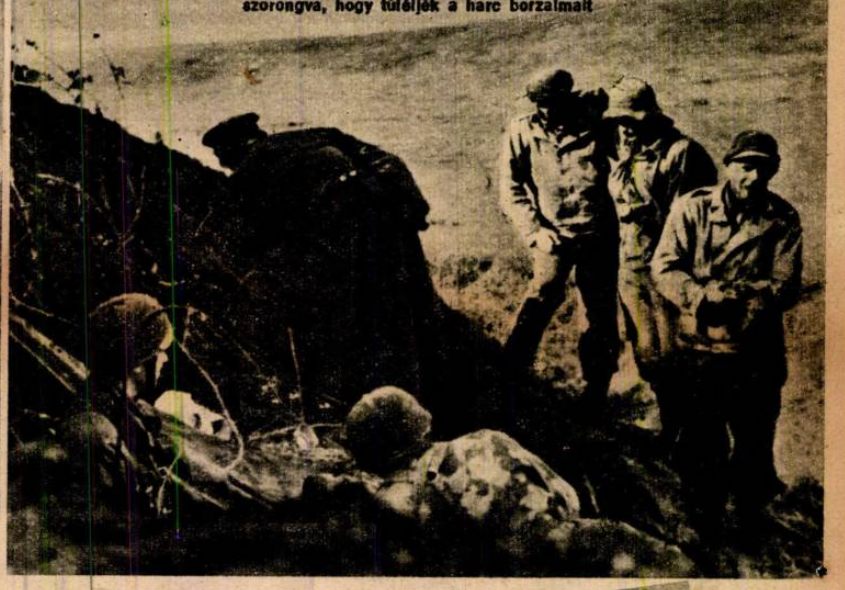

A TARTALÉK PIHENŐHELYÉN . . . A kemény katona, aki naponta ezerszer néz szembe a halállal a »kísértetváros« romjai között, egyszerre érző emberré válik a rövid pihenőkben . . . A kibombázott, nélkülöző családok gyermekeivel osztja meg kenyerét s nem bánja, ha a napi adagból számára nem is marad . . .

. . . kázata Cassino védői ellen minden rohamnak . . . . . nélkül, — . . . . . lőnek, —

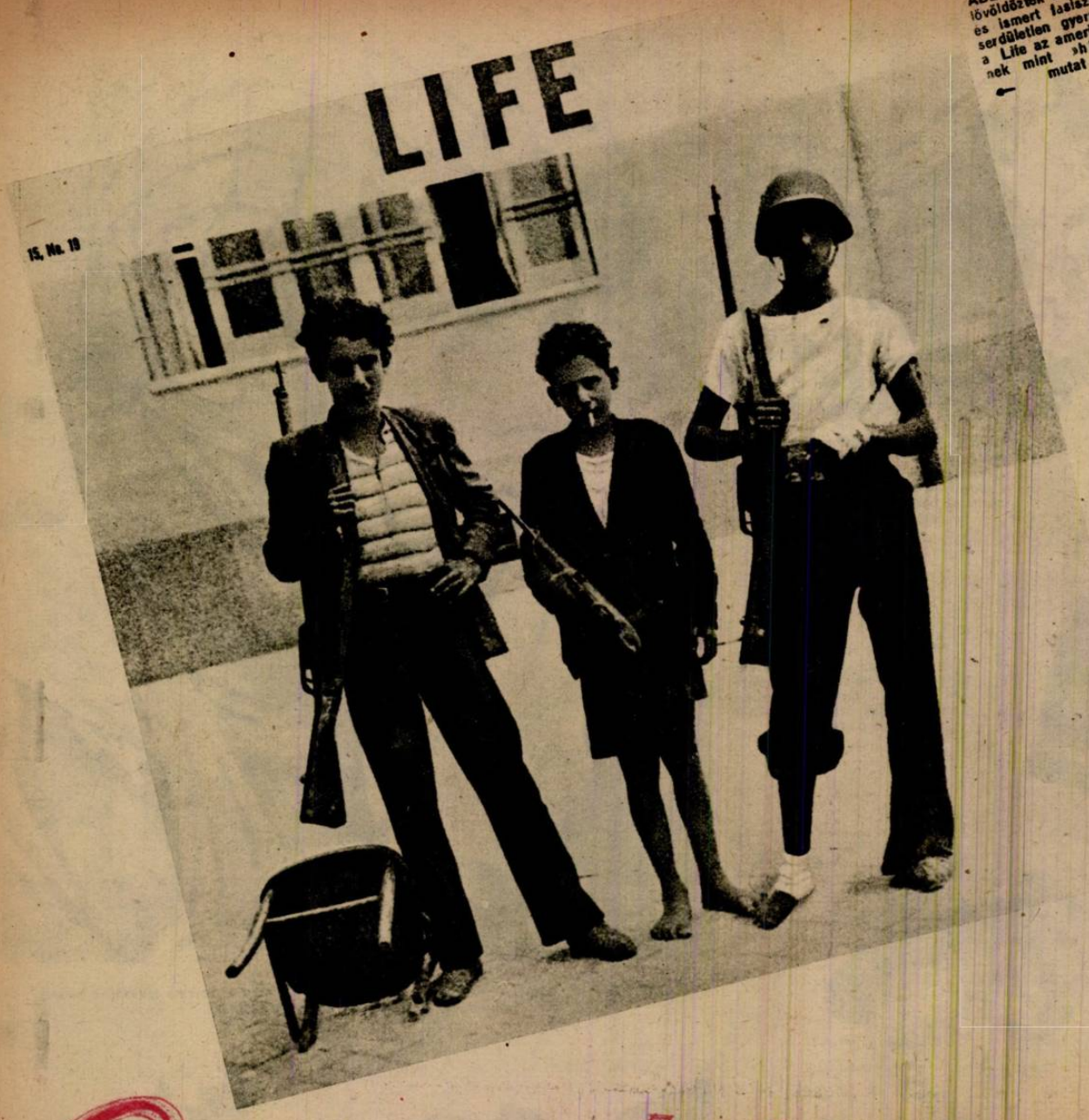

ABLAKBÓL, HÁZAK MÖGÜL lövöldöztek a német katonákra és ismert laisztákra ezek a serdületlen gyermekek, akiket a Life az amerikai közönségnek mint »hírességeket« mutat be...

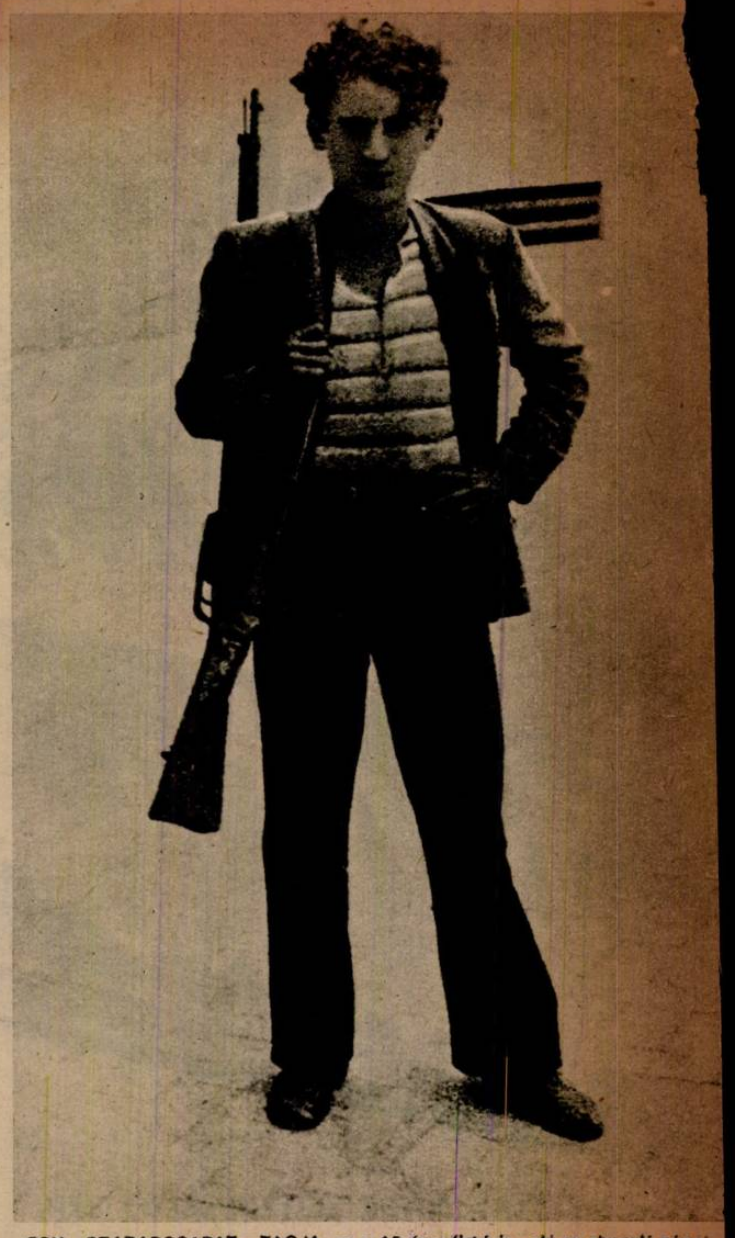

EGY »SZABADCSAPAT« TAGJA ez a 15 éves fickó is, aki az elvonuló német csapatokra lövöldözött

Gyermekek gangstervilága

UNDORÍTÓ AMERIKAI PROPAGANDA A SERDÜLETLEN OLASZ IFJÚSÁG HARCBAVETÉSÉRŐL

Az egyik legnagyobb amerikai képeslap, a Life, valóságos hőskölteményt közöl az olaszországi harcokban szerepelt 9—15 éves gyermekekről, akiket a szövetségesek láttak el fegyverekkel és arra használtak fel, hogy a városokban és falvakban az átvonuló német csapatokra orvul lövöldöztettek velük. A képesújság tudósítója lelkendezve sorolja fel a 9—15 esztendős, elvadult gyermekek „hőstetteit" s a közönségnek, amely olvassa a beszámolót, nyilván nagyon tetszik ez a minden kultúrát megcsúfoló hencegés... Ott, ahol dicsőítő filmeket gyártottak a gangsterekről és rajongó könyveket írtak a bankrabló és szeszcsempész banditák géppisztolyos merényleteiről, bizonyosan nem tűnik furcsának és alávalónak, hogy apró gyermekek kezébe is fegyvert adjanak és orvgyilkosságokra biztassák őket. Ugyan az a lelkület jelentkezik itt, letagadhatatlan bizonyítékokkal, amely az ellenséges ország falvaiban és városaiban robbanó játékszereket szór le és prémiumot fizet a légi kalózok minél eredményesebb pusztító munkájáért... Az az Amerika, amely állítólag a kultúráért harcol, de cselekedeteivel arculveri a legelemibb emberi gondolatot is...

GYŰJTŐTÁBORBÓL MEGSZÖKÖTT ZSIDÓ SUHANC, aki a Life tudósítójának rokonszenvét azzal nyerte meg, hogy harminc német katona orvul legyilkolásával dicsekedett neki...

KILENC ESZTENDŐS ez a marconán felöltöztetett olasz gyerek, akiről a Life című amerikai képeslap dicsekvően írja, hogy a mult év novemberében Nápoly környékén részt vett a bandaharcokban s több német katonát megölt

HÉTRŐL HÉTRE

V

Rf.

A belpolitikai

helyzet korszakalkotó változását, a kiadott kormányrendeletek hatásának méreteit és a mult terhes öröksége alól felszabadult erők és irányzatok egyelőre lassú érvényesülésének természetes következményét, még kevesen értékelik a jövendő szempontjából. A kegyetlenül hosszú reakciós állapot és a művészi tökéletességgel kidolgozott elnyomás első meglazulása után, a türelmetlenség kapta szárnyaira a képzelőerőt s igen sokan, a megmerevedett viszonyok azonnali feloldását remélték. Ha nem lenne háború, ha nem leselkedne reánk örökösen a légi terrortámadás s ha nem merítette volna ki készleteinket a csapnivalóan rossz egy egyoldalra kedvező „közgazdálkodás", — még akkor sem lehetne egyik napról a másikra paradicsomot teremteni s százezer egyéni elgondolás szerint boldogítani az országot. Ha 500 miniszteri széket és 50,000 magasrangú helyet kellene betölteni, akkor is maradnának kielégítetlen jelentkezők. Nagy az infláció a vezetés áldozatát elvállalni hajlandó emberekben... Szembe kell nézni a nagy átalakulás elkerülhetetlen gyermekbetegségeivel, hogy a lényegest a lényegtelentől, a dolgozó milliók is meg tudják különböztetni s egészséges ösztönüket, a nemzeti közösség javát szolgáló kibontakozásra hasznosíthassák. Békésebb időkben, a népakarat kifejezése egyszerűen és véglegesen megoldaná azokat a kérdéseket, amelyekről ma annyi időfecsérlő vita folyik. A törvényesen előkészített és becsülettel lefolytatott választás azonnal tisztázná az erőviszonyokat, de az országos választások kiírásának, még a technikai előfeltételei is hiányoznak, mert egyes országrészeken a választók névjegyzékét sem készítették el! A katonai behivások és a légiveszély akadályairól nem is beszélünk, amikor levonjuk azt a végkövetkeztetést, hogy egyszerű választás útján, egyelőre és a mai módszerekkel, a népakarat tisztázása lehetetlenség. Marad tehát egyetlen útnak, a jobboldali pártok, a vezető személyiségek és a felelős tényezők olyan lelkiismeretes megegyezése, amely a lehető legjobban fejezi ki a magyar nép vágyait és akaratát, jövendő sorsának irányításában...

Kicsinyesség,

bosszúállás, féktelen hatalmi tülekedés és a kizárólagossági mánia nem érvényesülhet az ország és a nép sorsáért felelős pártok és politikusok vezető tevékenységében. Jó lesz meggondolni, hogy mi vár még reánk!... Hirdettem és hirdetni fogom, mindig a konjunktura szédültjeivel szemben, hogy a magyarságtól nem múlott még el a keserű pohár, hogy megoldandó feladataink az égig tornyosulnak s a megpróbáltatások özöne zúdul még reánk, amikor szükség lesz minden munkaképes magyarra! A maguk sírját ássák és a nemzetét, akik az uralmi kört túlszűkre szeretnék vonni, — csekélységük, vagy nagyságuk érdekében, egyedülálló érdemeik hangoztatásával, — mert jut itt munka mindenkinek elegendő s kegyetlenül nagy lesz az áldozat a nemzet megmaradásáért. Higyjék el a jószándékú tapasztalatlanok, hogy mostanában minden megoldott kérdés száz másik kérdést szül, s minden felmerülő problémát új és új hozzáértő emberrel kell majd megoldani, ha nem akarjuk a termelés, az elosztás, a forgalom, a népellátás és a honvédelem végtelenül bonyolult összefüggéseit szétroncsolni s a magyarságot a legszebb jelszavak hangoztatásával az anarchiába taszítani. De vannak sérthetetlen erkölcsi szabályok, amelyeknek betartása nemzetiszocialista kötelesség! A legnagyobb szükség sem indokolhatja a zsidóság gyalázatos kiszolgálóinak s az országot válságba kergető rendszer első vonalban ágáló híveinek helyénmaradását! Nem húzódhatnak meg a hatalom árnyékában sem, hogy a legsúlyosabb pillanatokban újra érvényesíthessék totális agytalanságukat és reakciós érzelmeiket, mondván: — azért mégis nekünk volt igazunk... Ennek az emberfajtának lejárt az ideje s ha nem érti meg távozása szükségét, hát el kell távolítani. Egyébként azonban, egy kis belső lelkiismeretvizsgálat nem árthat a világégés rőt fényei mellett senkinek, mert a politikai vezetés első feltételei közé tartozik, a méltányosság uralmát is biztosító, — lelki egyensúly...

A végzetet

hajszolta lihegő történtéssel a zsidóság, amikor vérének vad indulataival s a faji gőg és türelmetlenség sokezeréves, alattomos módszereivel furakodott bele a magyar politikába s a rágalom, a gúny, a hazugság és a pökhendi hazafiaskodás mérgeit fröcskölte szét maga körül. Senki sem volt elég jó magyar a zsidónak, csak aki már meghalt. Falkában támadtak meg mindenkit, aki igazságtalan előjogaikról a legcsendesebben is beszélni merészelt. Ijesztő hibáikból mákszemnyit sem ismertek el, haragosan üvöltöttek a közéletbe, ha gazdasági bűneiket enyhén megbírálták és féktelen örömújjongással ünnepelték meg egy-egy ellenfelük kiesését a nyereségesnek vélt küzdelemből. A tényleges hatalom birtokosait, nyiltan sohasem támadták, de a leghűségesebb csatlósai voltak az uralkodó klikknek, védtelen, ellenzéki politikusok szellemi és erkölcsi meghajszolásában. Azt hitték, hogy másokat üldöznek s elborította agyukat az embervadászat izgalma, pedig csak végzetük felé rohantak, történelmük rejtelmes, felismerhetetlen és misztikus parancsára... A végzetüket hajszolták, lázas buzgalommal s hiábavaló volt minden intelem és emberséges tanács, az előre látható tragédia megakadályozására. A zsidó nem alkudozott a sorssal! Mindent átult, adott, vett, — fehéren és feketén, — de faji győzelmének kérdésében, hajlíthatatlan makacssággal ragaszkodott, keleti babonákba sülyedt hitének világuralmi igéreteihez. Nem lehetett józanságra szoktatni, mert a zsidót vérig sértette a puszta feltételezése is annak, hogy oka van a csendes viselkedésre s nincs joga a magyar politika irányítására... Idegen akart maradni önként, de úgy, hogy arról senki se beszéljen s a zsidó, egy külföldi és egy belföldi állampolgár jogait együttesen élvezhesse! És annyira bízott a talmud tételein csiszolt értelmében, hogy a kettős jog s a vagyon, a jólét és a gazdasági monopoliumok megszerzésének lehetőségét vakon hitte. Minden bonyolult, spekulativ szellemi, politikai és gazdasági játékban verhetetlen volt a zsidó, csak az élet egyszerű alaptörvényeinek síkján vesztette el a csatát, — úgy, mint mindig, 5000 esztendő óta...

Felkeresett

nehány hónappal ezelőtt egy fajharcos, vezető zsidó, avval az előzetes, levélbeli kéréssel, hogy „kettesben, két becsületes ember", beszélgessünk az izraeliták magyarországi helyzetéről és a jövendő alakulásáról... Elegáns volt a vendég, fekete, jellegzetes és öntudatos. Vágott az esze, mint a borotva, választékosan bűvészkedett a külpolitikai értesültségével, mérsékelten és okosan dicsért, a „magasabbrendű" észre apellált, elismerte bevezetésnek „egyes zsidók" túlzó álláspontját s mint a mérséklet és a kiegyezés fölényes képviselője, sürgetett valami keresztényi cselekedetet. Beszélni hagytam sokáig, zavartalanul, hogy kibányászhassa önmagából az igazi énjét, a sok átgondolt és előre felépített érvelés megcáfolására... „Hiszen azt sem lehet tudni", — mondotta végül fura mosolygással, — „hogy ki nyeri meg a háborút, mi, — vagy önök?... És ha mi nyerjük meg, én szívesen segítek képviselő úrnak..." Félig lehunyt szemhéjjak alól figyelt a keleti vendég s éreztem, hogy gyors válaszra feszül minden idegszála. Ha tiltakozom, villámgyorsan kivágja, hogy csak tréfált... De én csak azt kérdeztem, hogy ki az a „mi"?... Kikkel győzhetnek együtt a zsidók? A magyarországi izraeliták és a szovjet közösen?... Vagy az angolszászok és a zsidók? Vagy bárki serege, ha Magyarországra tör, amelyhez a zsidóság győzelmi partnernek hozzácsatlakozhatik?... Micsoda szédületes szakadékot nyit meg egy ilyen mondat! Zörgőszárazra zsugorodnak a hajlékony mondatok, értelmét veszti a vita s halálos ellenségek néznek egymásra, abban a pillanatban, amikor a „mi", elhangzik. Igen, — ők! Tudják, hogy együtt vannak, elszakíthatatlanul s együtt csapódnak nyolcszázezeren a tulsó oldalhoz, vad faji gyűlöletek lobogásában, hatehetik s ha tehetetlenre sebzi a magyarságot a történelem. Ők akkor is megtalálják a számításukat, bolsevizmusban, demokráciában egyaránt s mint mártírok követelik a hódítóktól a sápot és az uralmat. Juda népe alázatos a veszedelemben és irgalmatlan a hatalomban! Keleti vendégem keskenyre szorított szájjal figyelt, várt... Úgy szorult a két ajka egymásra, mintha ujra azt akarta volna mondani: — „mi"... Bárcsak a magyar érezné így ennek a szónak roppant erejét s nem egy idegen nép, a magyarok országában!

Hiábavaló volt

minden egyszerű s a dolgok lényegét és logikáját értelmező magyarázat. Hiába mondottam a keleti vendégnek, hogy ők nem győzhetnek, mert nem is harcolnak, csak profitálnak egyelőre. Azt sem volt hajlandó megérteni, hogy a vörös hadsereg mégiscsak megtorpan a Kárpátok hegyláncolatán s Németország nem hagyhat bennünket egyedül küzködni a határainkon. Ha pedig felvonul a kárpáti vonalra a német hadsereg, akkor, hogy gondolja el a zsidóság a sajtóizgatást és a bolsevistákra való várakozás örömteli előkészítését a lángoló frontok — mögött?... És milyen kilátásokkal leshetné az angolszászokat a Balkán felől? Micsoda őrültség azt hinni, hogy Magyarország letaposását a zsidók összes javaik birtokában, a pultok mellett, a bankok és a nagyvállalatok irodáiban drukkolják végig s fokozatosan visszaszerzett befolyásukkal élik át a borzalmas vihart, amelynek végén küldöttséget rajzanak a győztes ellenség elé... A keleti vendég így hitte! Megingathatatlan volt buta, korlátolt álmaiban s kegyesen a segítségéről biztosított. Nem akarta elhinni, hogy zsidó érdek a szorgalmas ima a német hadak győzelméért, mert a front átmeneti válsága is elsöpri kiváltságos helyéről a magyarországi zsidóságot s úgy söpri el óriás tömegeiben, hogy semmiféle győzelemnek nem örülhet többé!... Nem értette meg a zsidóság ennek a háborúnak egyedülálló, világtörténelmi fontosságát, mert a kalmárság tudományára kikészített agykérge képtelen volt felfogni a halálos létharcba keveredett népek lelkiségének üzenetét... Sehol Európában nem élt olyan gazdagon, szétterpeszkedően, sokaságban és kötetlenül a zsidóság, mint Magyarországon, — a két zsidótörvény hatálybalépése után és a legutolsó hetekig! Ezt az igazságot nehezebb letagadni, mint a csillagokat az égről. Hogy nehézségeik voltak? Hát a németek talán jobban éltek?... Milliók a fronton, bombázások mindenfelé, szűkös adagok, szegényes ruha és ellátás: — melyik nép tudta kivonni magát az áldozatok súlya alól? Viszonylagosan paradicsomi sorsa volt a magyarországi zsidóságnak s mivel fizettek érte? Uszítással, összeesküvéssel, hangos síránkozással s a vesztegetés, a lélekvásárlás, a fekete piac, a politikai aknamunka és a pimasz fenyegetések üzelmeivel. A keleti vendég az ország romlására várt. A zsidóságnak túljó dolga volt és elment, — táncolni a jégre...

A BUDAPEST VÉDELMÉBEN HŐSI HALÁLT HALT német és magyar pilóták végtisztessége a rákoskeresztúri katonatemetőben. Komor hadipompa, fegyverek díszlövése és a főváros soha nem múló hálás kegyelete kísérte sírjukba az önfeláldozó hősöket, akik életük árán százak életét és családi tűzhelyét mentették meg...

MATYÓ NÉPI HÍMZÉST VÁSÁROLNAK

a Blaha Lujza-tér árusaitól a német katonák, budapesti emlékül

vitéz nemes
VÖRÖS JÁNOS
altábornagy, a honvéd vezérkar új főnöke →

Magyar

Gyermekek segítenek a szétdúlt otthon maradványainak megmentésében

SOROKSÁR A LÉGI TERRORISTÁK LÁTOGATÁSA UTÁN...

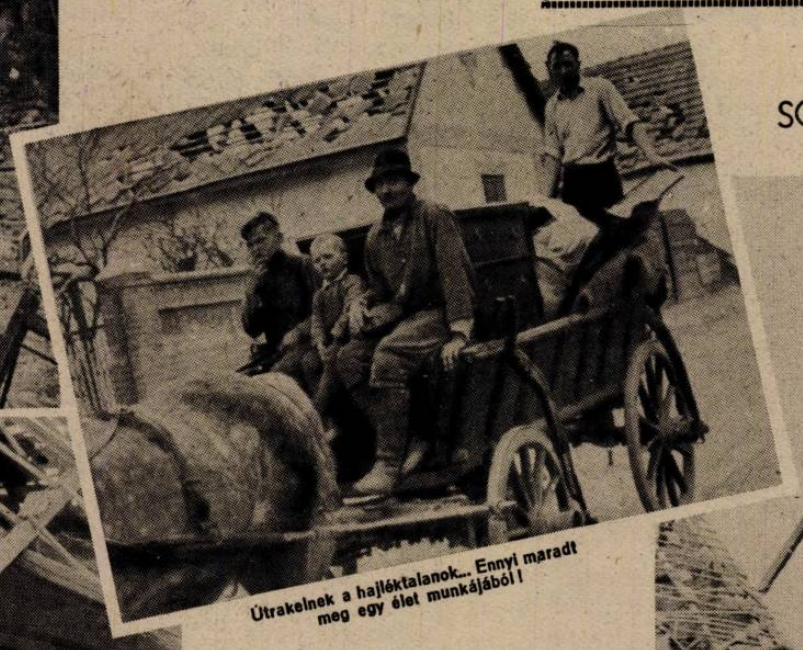

Útrakelnek a hajléktalanok... Ennyi maradt meg egy élet munkájából!

A romok eltakarításának szomorú munkája...

Cserkészek önfeláldozó munkája a kishajlékok omladékain

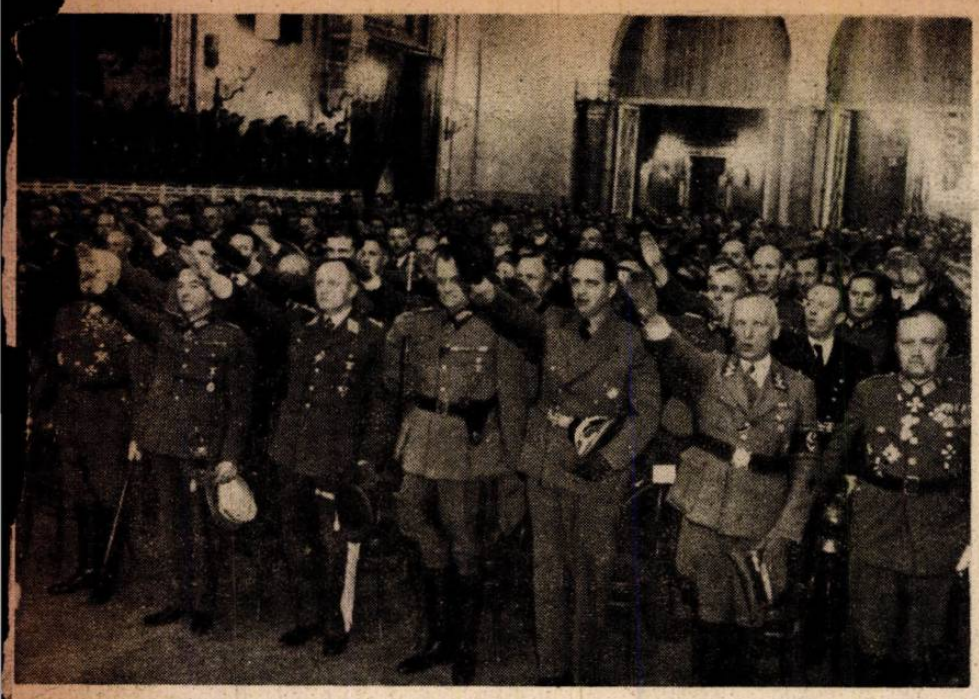

HITLER SZÜLETÉSNAPJÁNAK ÜNNEPSÉGE a pesti Vigadó dísztermében

←

A Kormányzó úr szombaton ünnepélyes kihallgatáson fogadta Dr. Edmund Veesenmayert, a nagynémet birodalom követét és meghatalmazottját, aki megbízólevelének átadása után távozik a várból

→

Dr. EDMUND VEESENMAYER német követ és birodalmi meghatalmazott átadta megbízólevelét Magyarország kormányzójának

↑ A KESERVESEN FELPANASZOLT

»zsidóüldözés« évei után a komoly rendelkezések még ennyi zsidóüzlet redőnyét húzatták le 1944 áprilisában Budapesten egyetlen utcában is...

képhirado

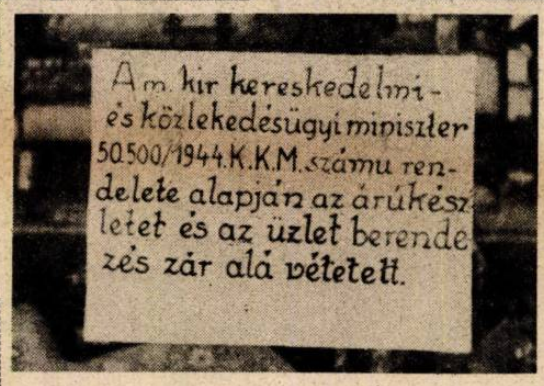

MAGYAR—NÉMET KATONAVÁLOGATOTT 5:1 →

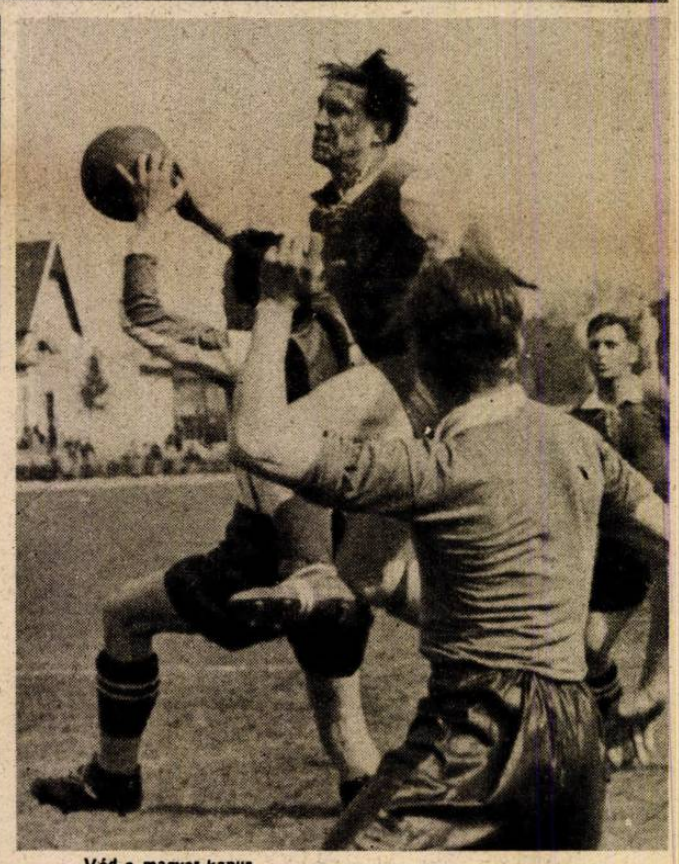

Véd a magyar kapus

Gólt kap a német kapus...

GYŐR MUNKÁS LAKÓTELEPE...

Leégett, összedőlt házak a külvárosban, távol minden katonai céltól...

Ezek a munkáshajlékok is »hadicélpontok« a levegő zsoldos kalózainak!

MAGYAR FRONTHARCOSOK »A mi hadseregünk« kiállításán. A magyar és német védelő kiküldött vezetői elépnek a díszszázad előtt .

VILÁG

VALAHOL KELETEN a japán rádió riportere helyszini közvetitést készit a tölgyfalombbal kitüntetett Bühlingen őrnagy, a legsikeresebb vadászrepülő egyik bevetéséről

A DÉLOLASZORSZÁGI ARCVONALRA induló köztársasági fasiszta csapatok, a Duce újjáteremtett hadseregének küzdelemre és győzelemre elszánt katonái átvonulnak a lagunák városán

AZ EPITŐ AKARAT nem nyugszik bele az ősi emlékek pusztulásába! Az egyik műemlékekkel telezsufolt kis német város 1390-ben épült harangtornyát, amelyet tönkretett egy angolszász terrortámadás bombája, most újjáépítik. A fényképek és pontos tervrajzok útmutatása szerint régi szépségében állitják vissza a faszerkezetű tornyot

Amszterdam: Az újonnan megalakult holland véderő kiképzését megkezdték, A csapatok valamennyi tagja önkéntes

KIGYULLADT a népszövetség Wilson-palotája. Hatalmas raktárában rengeteg szeretetadomány pusztult el, amelyet a nemzetközi szervezetek a hadifoglyoknak gyüjtöttek

Valencia: Megkezdődtek a spanyol városok évszázados hagyományokon alapuló San José ünnepségei

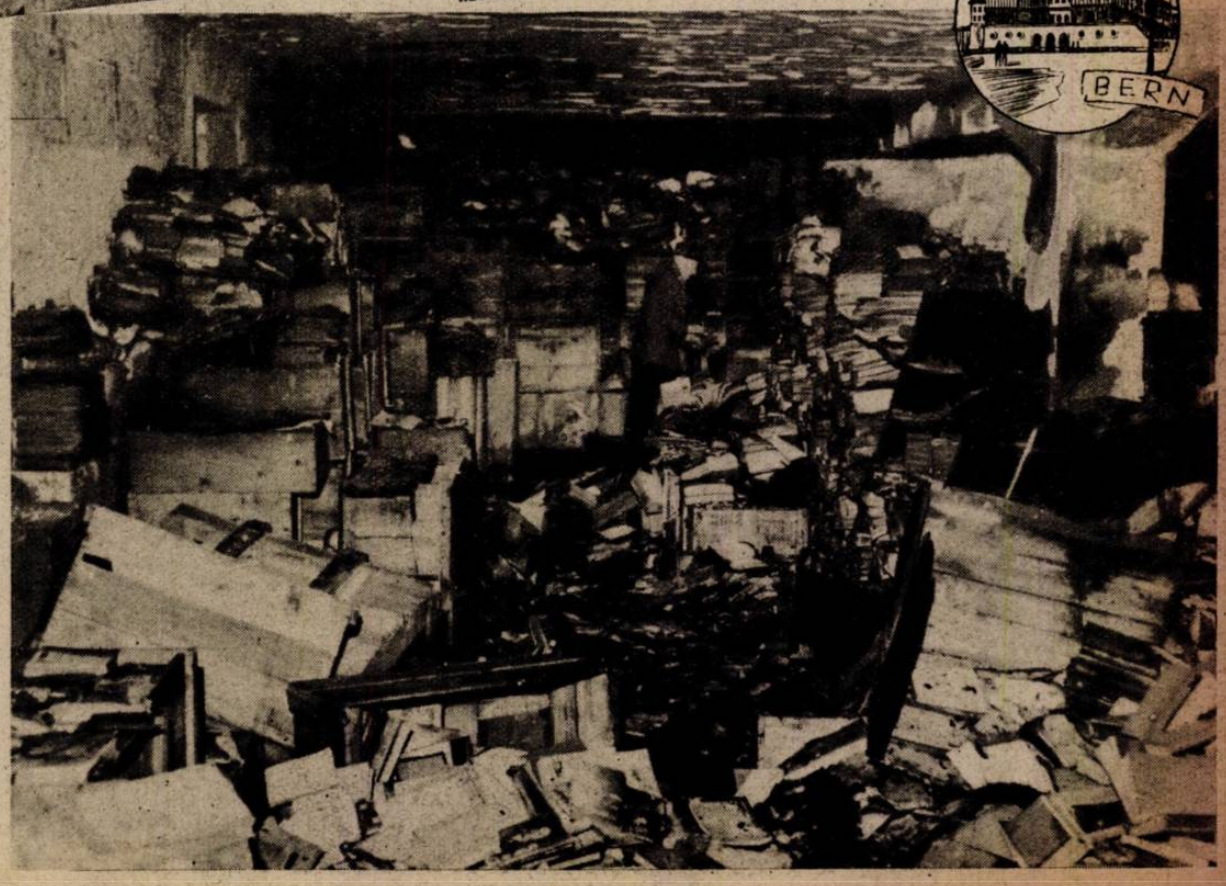

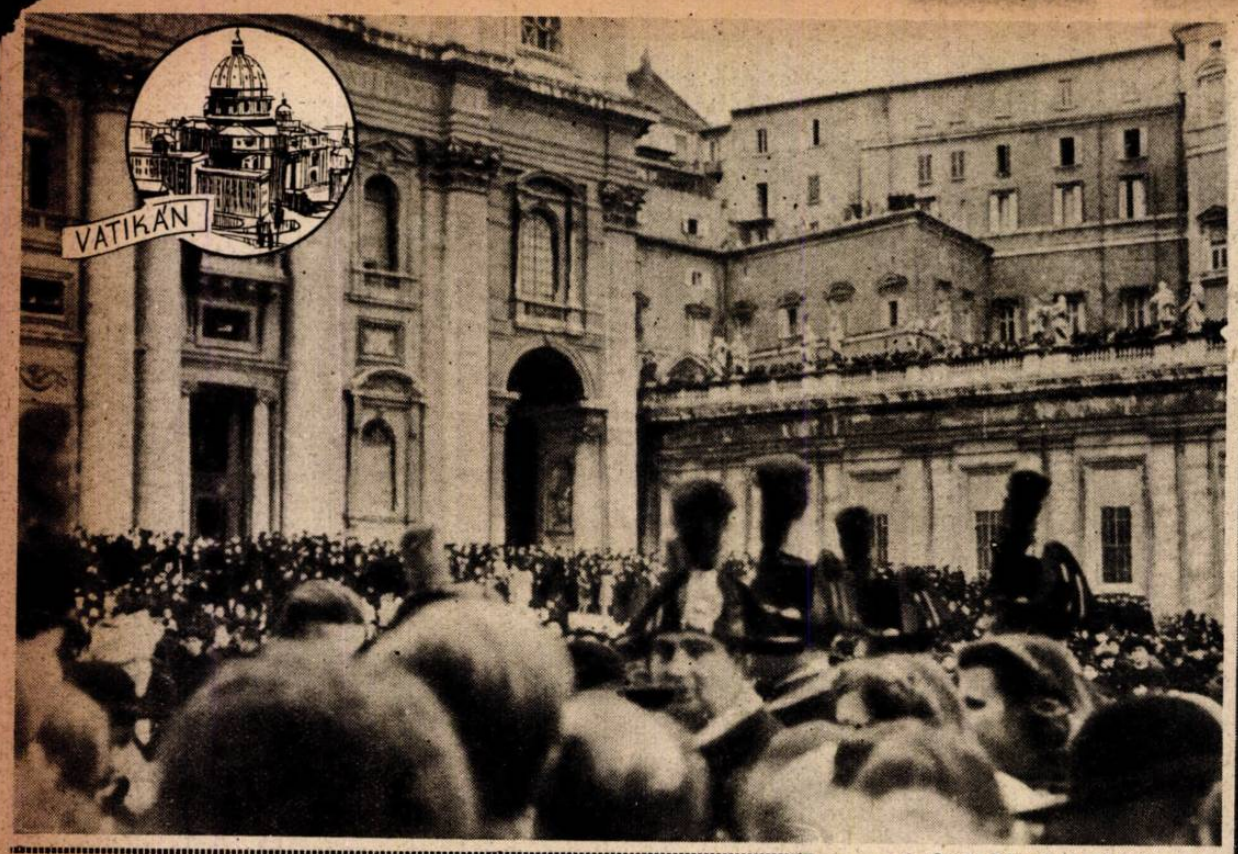

A Szent Péter-téren állandóan hullámzik a tömeg az angolszász terrortámadások után. Róma lakói tudják, hogy ilyenkor mindig megjelenik XII. Pius, hogy áldást adjon és vigasztaló szavakat szóljon sokat szenvedő híveihez

Az ősrégi, művészeti emlékeket őrző város ellen szovjet repülők intéztek terrortámadást. Az angolszász mintára végrehajtott bombázás igen sok értéket elpusztított

ÚJSÁG

Brüsszel: A keleti frontról hazatért vallon légió dicsőséges harcokban résztvett alakulatait újjongó lelkesedéssel fogadta a belga főváros népe. A lovagkereszttel kitüntetett Degrelle köszönte meg bajtársai nevében az üdvözlést

Kassel: A város ellen intézett angolszász terrortámadásban résztvevő négymotoros gépek közül sokat elpusztított az erélyes védelem. Egy négymotoros roncsai, amelyek égve zuhantak alá s maguk alá temették a nyolctagú személyzetet is

St. Gallen: Michael Reusch győzött a svájci gyűrű-torna viadalon, amelyet a legkiválóbb bajnokok részvételével tartottak meg

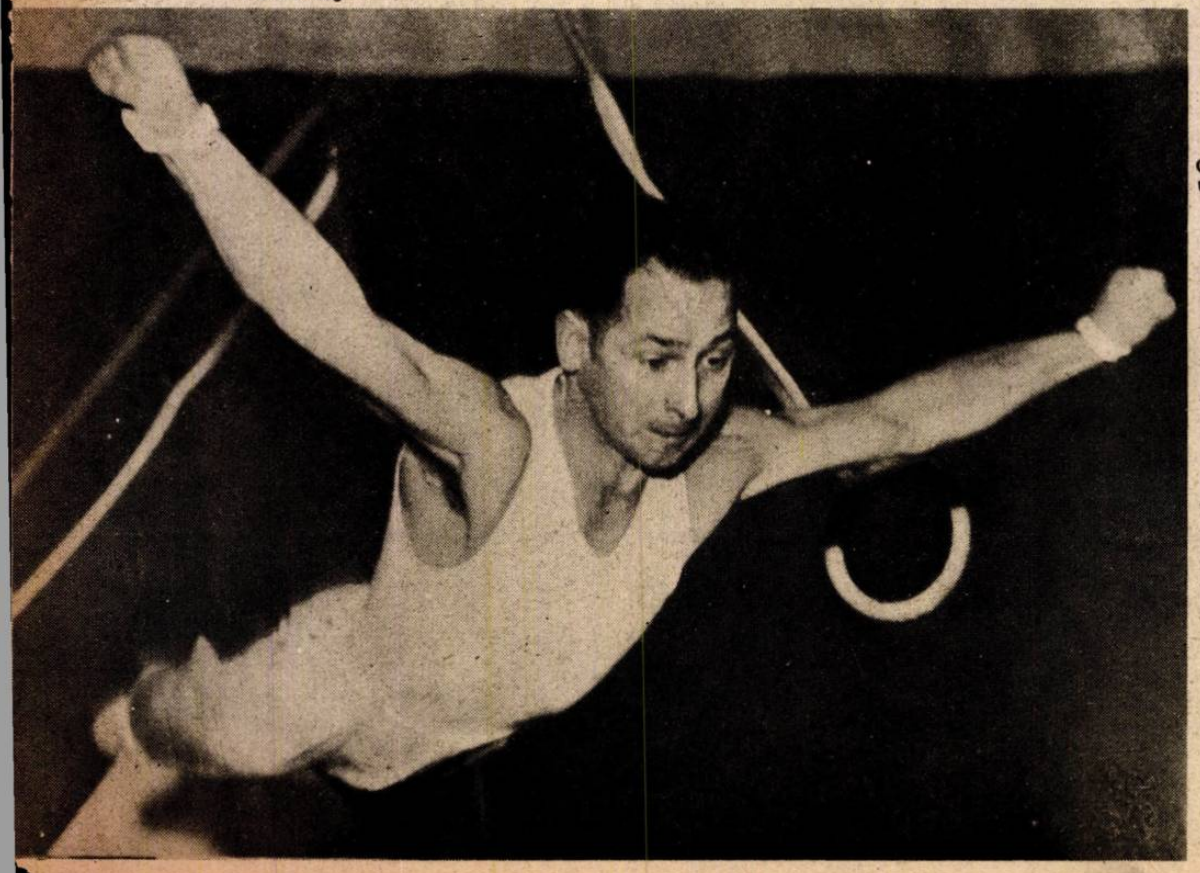

Családi jelenet, — a világhírű berlini állatkert két megmenekült csimpánza biztos helyen pihenni ki a bombázás »idegmegpróbáltatását«

A LANAI BAROKK KASTÉLY Hacha elnök különösen kedvelt tartózkodási helye

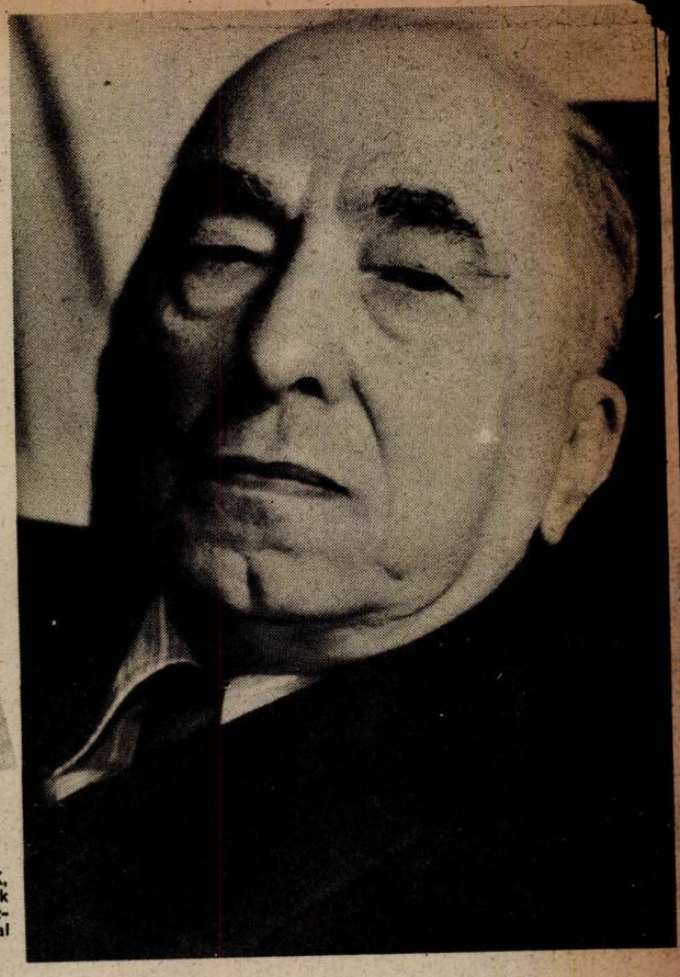

HACHA CSEH ÁLLAMELNÖK, aki a protektorátus élén igyekszik a harmónikus együttműködést biztosítani a német birodalommal

EGY NAP A LANAI KASTÉLYBAN. Az elnök államügyekkel foglalkozik pihenője közben is, az ablakon beáradó tavaszi napsütésben

A MAI

A WENCEL-TÉR békebeli forgalom képét mutatja ma is, a világháború ötödik évében. Munkájuk után siető prágaiak és az első enyhe napot élvező sétálók lepik el térséget s csak a fehérre meszelt dereku fák mutatják, hogy este itt is elsötétítenek . . .

SÉTAKOCSIZÁS a festői szépségű parkban Popelka lovag kabinetfőnök társaságában

A NARODNI POLITIKA szerkesztősége előtt állandóan hullámzó közönség várja a friss háborús híreket és szemléli az események fényképeit

A FÉRFIT PRÁGÁBAN IS termelő munkába szólította a háborús idők parancsa. A villamosokon, — akárcsak nálunk, — mosolygó női kalauzok árulják a jegyet

A BESZKÁRT MEGÁLLÓINÁL sincsen több ember, mint amennyien a prágai középajtós villamosokat megrohanják. A közlekedés problémáit mindenütt megnehezítette a háború

PRÁGA

A háborus viszonyok között az ország határán túl még a legközelebbi fővárost is ritkán nyílik alkalma látni az embernek. A távolságok, amelyek világrészek között is kezdtek már összezsugorodni egy évtizeddel ezelőtt, mintha ismét megnőttek volna s pár órányi repülőutra fekvő helyekről úgy hallunk híreket, akár a széles óceánok túlsó partján épült emberi településekről.

A Magyar Futár érdekes képsorozata Prágát mutatja be a háború ötödik esztendejében, egy hétköznapon. A riportnak az ad időszerűséget, hogy ötödik esztendeje áll fenn a protektorátus. Ez az öt év a cseh nép számára a zavartalan munka korszaka volt s a főváros életén ma is csak a közlekedés nehézségei, a háborúra emlékeztető plakátok, s a bolsevizmus elleni propaganda figyelmeztető képei beszélnek a nagy világküzdelemről . . .

BOLSEVISTAELLENES PLAKÁTOK és a vörös kegyetlenkedések fényképes bizonyítékai hívják fel a prágaiak figyelmét az Európa szabadságáért folyó harcra és a dolgozók kötelességeire

A PROTEKTORÁTUS ÖT ÉVE ALATT nagy lendülettel fejlődött a cseh kulturális élet s megizmosodott a filmgyártás is. A prágai mozikban cseh filmek szerepelnek műsoron

BARKAÁRUS NÉNI az utcasarkon. A vásárló körútra induló házi-asszony tavaszi díszt szerez a lakásba is

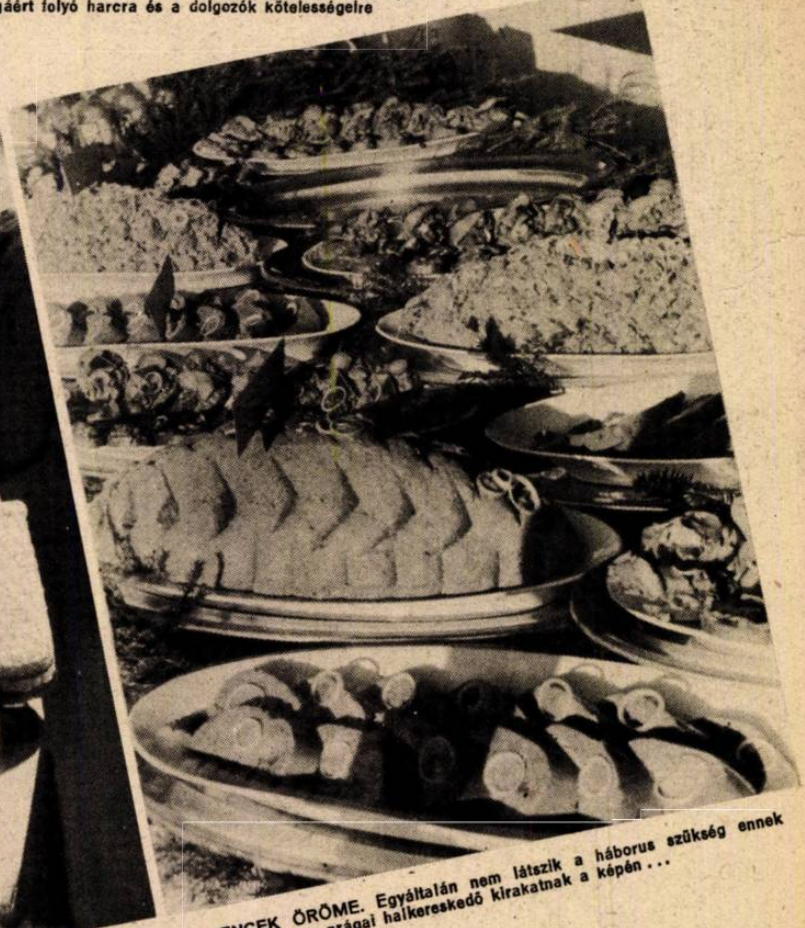

INYENCEK ÖRÖME. Egyáltalán nem látszik a háborus szükség ennek a prágai halkereskedő kirakatnak a képén . . .

ÁRUSÍTÁS

70. évfolyam 282. szám — Budapest, 1942 december 13, vasárnap — Ára 24 fillér

NÉPSZAVA

A SZOCIALDEMOKRATA PÁRT KÖZPONTI LAPJA

Nagy szovjet támadások

1943 augusztus 3, kedd

8 ÓRAI ÚJSÁG 14

Főszerkesztő: Bethlen András — Főmunkatárs: Dr. Kertész Róbert

---

AZ ORSZÁG ÚTJA

SZERKESZTIK: BARANKOVICS ISTVÁN, DESSEWFFY GYULA GRÓF

BÓKA LÁSZLÓ

Spiritus divinus

10. szám

Budapest, 1943 október hó

6. évfolyam

IZR. TANÜGYI ÉRTESITŐ

ZSIDÓ LAP

Herczeg Ferenc

Irta: Rubinyi Mózes.

Magyar

Törvényhozók Lapja

Ára 40 fillér

JELENKOR

Felelős szerkesztő: KATONA JENŐ

ÁRA: 20 FILLÉR

MAGY

TISZ

Dr. He

ROMÁN HIVATAL

UJSÁG

SZABADELVŰ NAPILAP — R — FŐSZERKESZTŐ: MAKAY-PETROVICS GYÖRGY dr.

MAIKOP KÖRNYÉKÉN

---

szabadság

Országos politikai ujság

SERÉNYI GUSZTÁV

Kossuth Lajos levelei

A VÁLASZTÓJOG KÖRÜL

Fayrd István válasza

BETHLEN ISTVÁN SZÜLETÉSNAPJA

Budapest, 1943. július 11.

Elő

Ötvenéves fennállását ünne

Szerda

Amai nap

Ára 14 fillér

Magyar Nemzet

R

Alapította PETHŐ SÁNDOR

Képes riport a

vitéz KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY e

1943 febr. 22

ESTIKURIR

FŐSZERKESZTŐ: RASSAY KÁROLY

16 fillér

KISGAZDASÁ

TÁRSADALMI, KOZGAZDASÁGI, SZOVETKEZETI ÉS MEZOGAZDASÁGI

NAGY FERENC

Kisüzemi termelés és szövetkezeti

SZABADZSOGL

a török

1943 szeptember 1. SZERDA

ÁRA: 16 FILL.

PÉCSI NAPLÓ

FÜGGETLEN POLITIKAI NAPILAP

Az elhunyt bolgár cárnak nincs politikai végrendelete

Alig van ép templom Nyugat-Németország egyes városaiban

Események

DÉNESFAY-DINICH VIDOR

lapja

POLITIKAI HETILAP

Jelző új korszakot

Független Magyar Ujság

FELELŐS SZERKESZTŐ: TILDY ZOLTÁN

MAGYAR GAZDA

AGRÁRPOLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTI: DROZDY GYŐZŐ

XII. évfolyam, 39. szám. 1943 szeptember 5.

Szerkesztőség és Kiadóhivatal: BUDAPEST, I., LOGODI-UT.

Postai csekkszámla: 34.720

Tizenegy hete tart a keleti fr nagy elháritócsatája

Velisz városát kiürítették a németek — Szardinia sziget utá Korzika ellen folyik a harc — Légitámadás Valence ellen Churchill nagy beszéde az angol alsóházban

Budapest, 1943. december

ÁRA: 20 FILLÉR

TOLNAMEGYEI H

FÜGGETLEN POLITIKAI ÉS TÁRSADALM

FELELŐS SZERKESZTŐ: TOLNAY-ENEFÉLY ÖDÖN

1943 december 25.

XII. évfolyam

Boldog idő, hov

Irta: Dr Erdélyi Ala

NEMZETI TÁBOR

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP

SZŰTS IVÁN

---

a Holnap

V. évfolyam 20. szám.

Független Magyar Szocialista, közgazdasági, tudományos, társadalmi folyóirat

Főszerkesztő: RÁTZ KÁLMÁN DR.

VÁLASZ AZ „EGYEDÜL VAGYUNK"-NAK

Irta: Rátz Kálmán

Szerda

1943. szeptember 1. XIX. évf. 197. sz.

DÉLMAGYARORSZÁG

KERESZTÉNY POLITIKAI NAPILAP

Ára 16 fillér

Churchill beszéde a kanadai rádióban

VI. évfolyam 5. szám

HEVESMEGY

Gyermekeink ismét felkötötték a szarvakat

A honvéd családo szép eredm

Betiltott baloldali lapokról

...yheti működésének szemléltető ábrázolása

A magyar sajtó kormánybiztosának, vitéz Kolosváry-Borcsa Mihálynak első ténykedése volt betiltani azokat a lapokat, amelyek a baloldali destrukció és lélekmérgezés eszközei voltak — éveken keresztül — a »jobboldalí« Magyarországon. Százféle alakban, ravasz fogásokkal altatták a nemzeti lelkiismeretet ezek a nyomtatványok hazafias jelszavakkal, »szellemi honvédelemmel«, negyvennyolcas kuruckodással s csak aki a sorok között tudott olvasni, borzadt meg a makacs és tudatos rombolás dühös szándékán. Az utóbbi időben már levetették az álarcot s a tizennyolcas forradalom hangján fenyegetőztek, gyalázkodtak, vagy nyíltan árulásra hívták fel a magyarságot az európai nemzetek közös ügye ellen. A sajtó kormánybiztosa egyetlen tollvonással némította el a sokszínű, de egycélú kórust.

FEGYVERREL A KEZÜKBEN SZEGÜLNEK SZEMBE a bolsevista terrorbandákkal Görögország falvainak és városainak lakói. Egy század önkéntes vonul be az egyik kiképzőtáborba

LELKESÍTŐ BESZÉDET INTÉZ az új önkéntesekhez a lövész-zászlóalj parancsnoka

Görögország a bolsevista elleni harcra készül

Mióta a Balkánon mind vadabbul garázdálkodnak a Moszkva parancsának engedelmeskedő bandák, Görögország népe felkészül az önvédelemre a csavargó banditák ellen. A nemzet, amely történelme egész folyamán a keleti barbárság ellen küzdött az emberi kultura védelmében, most is kész teljesíteni kötelességét. A társadalom minden rétegéből jelentkeznek az önkéntesek a toborzó irodákban és kiképző táborokban, ahol a harci tapasztalatokban leggazdagabb német tisztek oktatják őket a partizánok elleni eredményes küzdelem módszereire.

ELLENŐRZŐ KÖRÚTON a kis görög várost környező tájon. A járőr vezetője a mezőn dolgozókat kérdezi ki: nem tapasztaltak-e gyanús jelenségeket

EGYENRUHÁT KAPNAK a kiképzés után az önkéntesek, akiket a partizánok elleni harc minden fogására megtanítanak a tapasztalt vezetők

AZ ELSŐ ÉLESLÖVÉSZETI GYAKORLAT ...

FALUSI ŐRSÉG ... Nincs ugyan egyenruhájuk, de kitűnő fegyvert és elegendő töltényt kapnak, hogy községüket védelmezzék a bolsevista gyújtogatással szemben →

SZABADSÁGÜNNEP MADRIDBAN

A spanyol főváros most ünnepelte a polgárháború dicsőséges befejezésének ötödik évfordulóját. A nép és hadsereg szeretettel vette körül ezen a napon Franco tábornokot, aki hazáját kemény harcok árán megmentette a vörös hordák terror-uralmától, s visszaadta mindenkinek a nyugodt munka lehetőségét. Madrid zászlódíszbe öltözött, a lakosság a főváros utcáin óriási tömegekben vonult fel, s a nagyszabású katonai dísz-szemlén megmutatta a világnak erejét és fegyelmezettségét a Caudillo hadserege is, amely minden pillanatban készen áll megvédelmezni Spanyolország függetlenségét és nacionalista rendjét.

A CAUDILLOT KÖSZÖNTI Madrid felszabadításának ötödik évfordulóján a főváros polgármestere, Alberto de Alcocer

MAROKKÓI GÁRDISTA a Caudillo zászlajával az államfő díszpáholya előtt

A SPANYOL SZABADSÁGHARC GYŐZELMÉNEK ÉVFORDULÓJÁN Franco személyesen tűzte fel tisztjei mellére a kitüntetéseket

A NEMZETI HADSEREG DÍSZOSZTAGAI elvonulnak a felszabadító Franco előtt

A DÍSZSZEMLÉRE FELVONULÓ CSAPATOK EGY RÉSZE. A vezénylő tiszt mellén a Vaskereszt bizonyítja, hogy a bolsevizmus ellen a keleti arcvonal csatáiban harcolt a spanyol légió kötelékében...

A HADIFLOTTA matrózai elvonulnak a Caudillo előtt

ELŐKELŐSÉGEK PÁHOLYA a nagyszabású katonai díszszemlén, egy festői öltözetű marokkói gárdistával. A tribünön a német követ és Madrid érseke ülnek az előtérben

LÉGI KALÓZOK AZ

(A Magyar Futár eredeti képriportja)

Az amerikai repülő-gengszterek, ragyogóan tiszta időben, kitünő látási viszonyok között bombákkal árasztották el néhány nappal ezelőtt a semleges Svájc területén fekvő Schaffhausen városát, amely ősi iparáról, az óragyártásról világszerte ismert. Több száz halott, rengeteg felgyújtott és összeomlott épület volt a terrortámadás eredménye s a lelőtt gépek pilótái azt vallották, hogy sejtelmük se volt róla: van-e Európában egy Svájc nevű semleges állam... Az angolszászok nemcsak diplomáciai jegyzékekkel, gazdasági megtorlásokkal fenyegetik az európai nemzeteket, hanem, mint a schaffhauseni példa mutatja, — bombát is szórnak békés városaikra, a semlegesség tiszteletének s a kis népek jogai becsülésének nagyobb dicsőségére...

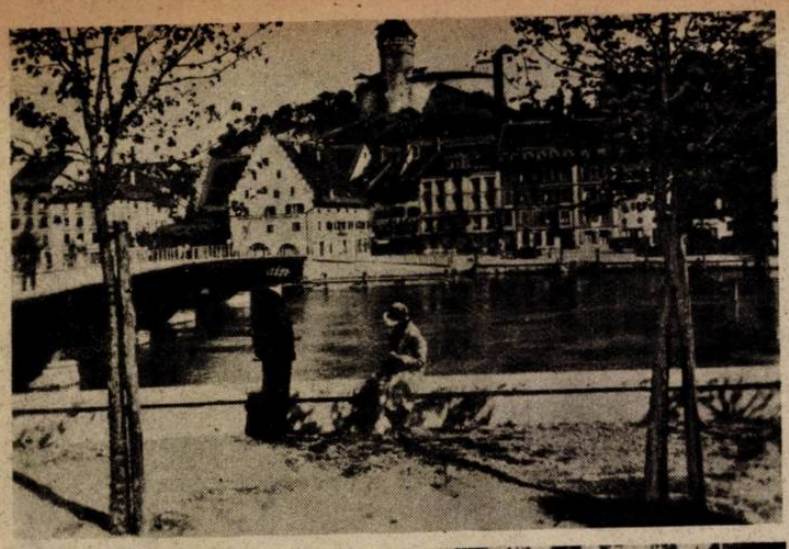

ILYEN VOLT az „órák városa" a légi kalózok megérkezése előtt. Ma a középkori paloták és barokk épületek nagy része kőomladék, — a demokráciák „emberséges" harcmodorának nagyobb dicsőségére...

TELITALÁLAT a pályaudvar üvegcsarnokában. Itt csak hat ember maradt életben a semleges város lakói közül...

A MODERN VÁROSRÉSZ a támadás után... Az összeomlott épületek portellege és az óriási tüzek füstje messzire hirdette a békés svájci város pusztulását...

EGY ÚJ GYÁRÉPÜLET és egy bérpalota elolthatatlan égéséről vették fel ezt a képet... Otti is „hadicélpontnak" nézték a kisemberek tömeglakásait a néger bombavetők!

AZ AMERIKAI LÉGI KALÓZOK itt is megtalálták szokott célpontjukat: a templomot... Romboló bombák verték omladékká a város katolikus egyesületi palotáját és a messzire látható, ősrégi gót templomot!

ÓRÁK VÁROSA „FÖLÖTT...

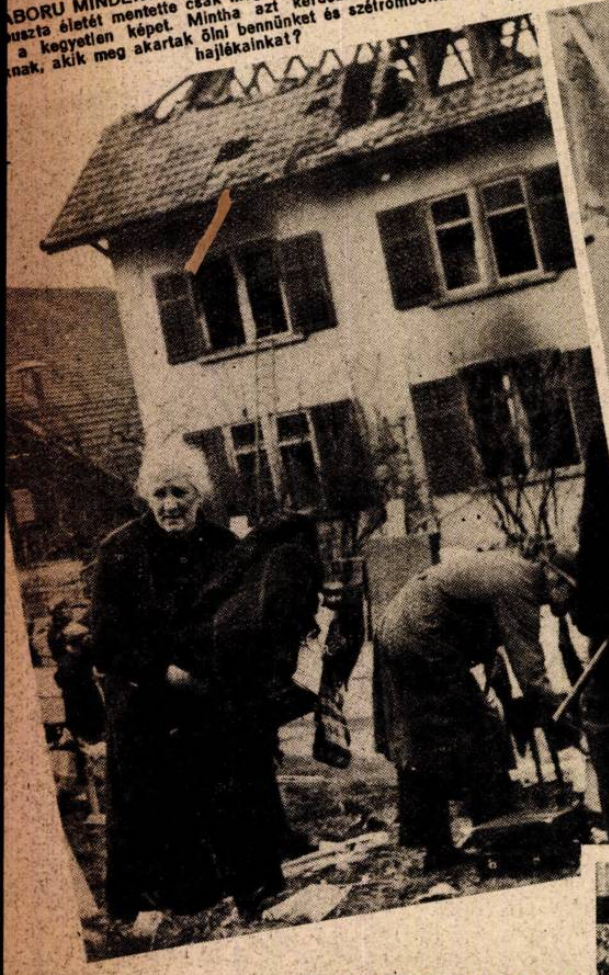

...ABORU MINDENÜVÉ ELÉR... A schaffhauseni öreg anyóka, ...uszta életét mentette csak meg a borzalomból, rladt tekintettel a kegyetlen képet. Mintha azt kérdezné: mit vétettünk mi ...nak, akik meg akartak ölni bennünket és szétrombolták békés hajlékainkat?

A SZÉTROMBOLT IPARI NEGYEDET meglátogatta a kanton kormányzója is

A FÉNYES NAPPAL VÉGREHAJTOTT terrortámadás után a tűzoltóság emberfeletti erőfeszítéssel próbálta útját állni a tűznek... Nem sok eredménnyel, mert a tiszta égről jól látták a néger pilóták: hová kell szórni a gyujtórudakat...

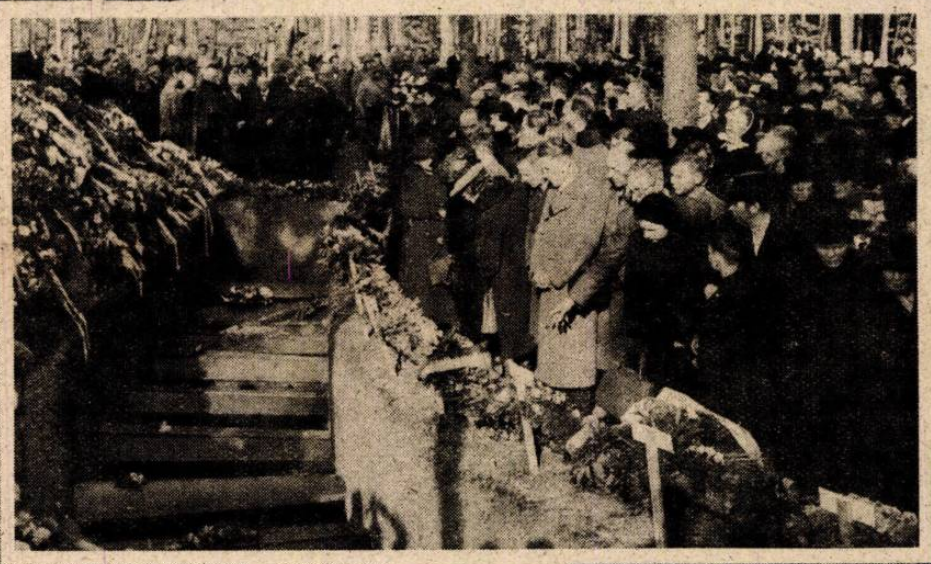

A NYITOTT SÍRBAN a terrortámadás halottai egy részének koporsója pihen. Az áldozatok a a szövetségesek lelkiismeretének eltörölhetetlen vétkei! →

...Y SULYOSAN ÖSSZEÉGETT ...EBESÜLT, aki az amerikai ...azriorbombáktól sérült meg. Sem... ...ges ország fia — s mégis a háború áldozatává vált...

AZ ÁRVÁK... Az özvegy és gyermeke a ravatal előtt, amelynek fekete pompája a legkegyetlenebb kérdést kiáltja feléjük: miért kellett ennek így történnie? A négerek nem tudták, hogy Svájc nevű állam van a földkerekségen... ↓

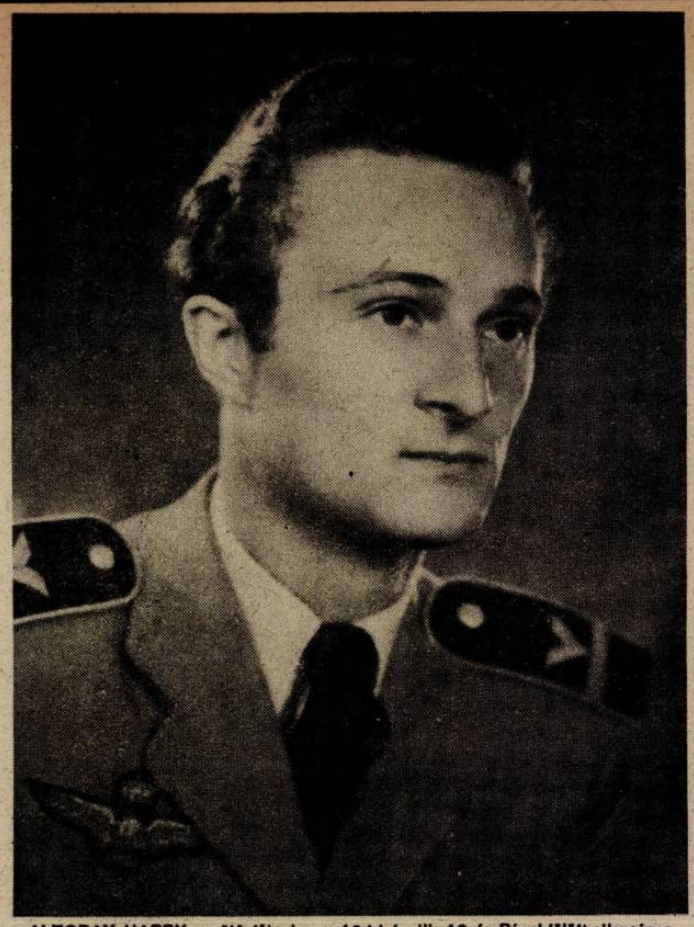

ALTORAY HARRY repülő főhadnagy 1944 április 13-án Pécel fölött ellenséges bombázó lelövése után, a túlerővel szemben, hazája védelmében hősi halált halt

AMBRUS GYULA őrvezető a budapesti légvédelmi tűzérség első hősi halottja

A KÁRPÁTOK KELETI LÁBAINÁL ... A magyar honvéd az ország határai védelmében, a közös európai ellenséggel szemben ismét teljes erővel felve a harcot! A havas terepen egy biztosító járőr nyomul előre

ZSÁMBOKI DEZSŐ repülő hadnagy, Budapest védelmében 1944 április 3-án hősi halált halt

HADIJELENTÉSEK,

Az európai acélvár helyett — a semlegesek ellen indítottak offenzivát az elmúlott héten a szövetségesek, de *ez a támadás is baljós kudarccal végződött.* Svédország és Svájc méltósággal utasították vissza az angolszász jegyzéket, amely nem akart kevesebbet, mint annak a nyers követelésnek teljesítését, hogy ezek az országok adják fel gyakorlati neutralitásukat és szakítsák meg a Németországgal kiépített kereskedelmi kapcsolataikat. Ne szállítsanak a „ellenségnek" — az ő ellenségüknek — semmit s ne is fogadjanak el tőle semmit. Álljanak le a skandináviai állam és Svájc gyárai, amelyekben a gépek kihülnek, ha a német szén nem táplálja őket, a gyógyszertárak ne adjanak a betegeknek német gyártmányokat, mindez nem fontos Angliának és Amerikának ... *A határozott nem, amellyel a két ország felelt, félreérthetetlen kudarca a Fehér Ház és Downing-street külpolitikájának, viszont a szovjet megint előretört egy lépéssel.* Hiszen Badoglio új kormányának legfontosabb posztján, a munkaügyi és népjóléti minisztérium élén már egy engesztelhetetlen bolseviki áll Eugenio *Reale* személyében s London ezen a héten kénytelen volt ráadásul a Belgrádból annak idején elmenekített aranykincset is Péter volt királytól elvenni és odaadni Tito „tábornagynak", az új bolseviki bandák szervezésének céljaira!

Igy áll az angolszászok csődbe jutott diplomáciája, s hiába igyekeznek reparálni ezt a keserű kudarcot a Londonban elrendelt zárlattal, hiába bizonygatják hatalmukat a követségek siffre-kulcsának elkobzásával és a területenkívüliség évszázados jogainak arculcsapásával, — *legfeljebb újabb baklövésnek könyvelik el az európai fővárosokban ezt az intézkedést ...*

Az inváziós hírverés

megint fellobogott az elmúlt napokban ... A londoni és newyorki lapok tele vannak jóslásokkal s a szigetország légmentes elzárását is a partraszállási előkészületek titokbantartásának szándékával magyarázzák. Vitathatatlan tény, hogy *ezt a lépést kegyetlen és szükségszerű törvényei kívánják a hadihelyzetnek és egy napon rá kell szánniok a vállalkozásra magukat a szövetségeseknek,* nem csak azért, mert Moszkva egyre türelmetlenebbül és hangosabban követeli, hanem mert *a győzelem utolsó reménye is szétfoszlik a demokráciák előtt, ha fegyveres döntésre nem viszik pörüket a nacionalista Európával!* A terrortámadások bármilyen kegyetlen és kiméletlen folytatása se hozza meg a végső eredményt, s ezt egyre világosabban ismerik fel az angolszászok józan politikusai és katonái ... *Ki kell üríteni a keserű poharat, akárhogy riaszt Dünkirchen, vagy Dieppe kegyetlen példája.*

Ahol fegyverrel küzd

egymással szemben eddig a germán elszántság és az angolszász zsákmányt-védő érdek, mindenütt bebizonyosodik, hogy azok a nemzetek, amelyeknek fiai tudják, hogy hazájuk életéért, fennmaradásáért harcolnak, kiegyenlíthetetlen erkölcsi fölényükből természetesen következőn diadalmasan tudnak ellentállni. Délolaszországban a cassinoi kisértetváros romjai között, s a véres nettunoi csatatéren egyformán rendületlenül áll a német gránátos és ejtőernyős vadász s egyetlen lépéssel se tudott előre jutni az anyagi túlerőben lévő két demokrata had-

STRAWITZ GRÓF EZREDES, akinek a Führer a lovagkereszthez és a tölgyfalombhoz a brilliánsokat és kardokat adományozta. A narvai arcvonalon páncélos harci egysége élén csodálatos hősiességgel állta meg helyét a legkeményebb küzdelemben!

BEVETÉSRE INDUL a Messerschmitt 109-es vadász a magas északon, ahol a német légi fölény csírájukban fojtja el a készülő vörös támadásokat ...

KEMÉNY HARCOK folynak a keleti front déli szakaszán. A német gránátosok házról-házra folyó küzdelemben tisztogatják meg a visszafoglalt falvakat a bolsevistáktól

FELDERÍTŐ HUSZÁROSZTAG EGY GALICIAI FALU ELŐTT

FELVONUL AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ „vörös ördögeinek" méltó utóda, a földszínű egyenruhás huszár az első vonalakba. A magyar lovascsapatok a legutóbbi harcok üldöző csatáiban különösen beváltak

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

sereg... A sikertelenség dühétől elvakítva London és Washington már Rómát se akarta kímélni, az Örök Várost, a keresztény világ és a kulturemberiség közös büszkeségét.

A légi hadviselés

egyre kegyetlenebbé válik s legutóbb az Ewening Standard katonai munkatársa azt ajánlotta, hogy még *az eddiginél is válogatatlanabb módon áraszszák el bombáikkal a terror-repülők az európai városokat!* Németország kegyetlenül szenved az angol és amerikai légi kalózok tevékenységétől, Párisra záporként hullnak a bombák s az egykori szövetséges, aki nem volt hajlandó végkép elvérezni a brit imperializmus védelmében, most megismeri Anglia igazi arcát. A roueni dóm, amelyet a német stukák megkíméltek, Oroszlánszívű Richard angol király síremlékével együtt elpusztult, de a franciák keserűen jegyezték meg, hogy a britek már Jeanne D'Arc korában is így viselkedtek, akkor is felégették Orleans templomait. Az idegháború fokozásának szolgálatában álló terrorbombázások azonban mind nagyobb áldozatokat követelnek s *az elmúlt héten Németország fölött kétszáznál több négymotoros bombavető, ugyanakkor a dél- és délkelteurópai térségben nyolcvannál több ellenséges gép pusztult el,* nem számítva az olaszországi légi térségben elszenvedett angolszász veszteségeket.

Délen

a harci események még mindig az angol-amerikai rohamcsapatvállalkozások és a rendíthetetlen német védelem jegyében állnak. Az anzioi hídfőből kitörő kisebb-nagyobb szövetséges erőket nagy veszteségekkel verik vissza az acélgyűrűt szorosan záró Kesselring-csapatok s a cassinoi hegytömbnél se tudnak tért nyerni a gyarmati roham-egységek... A küzdelem leginkább említésreméltó eseménye volt a hét folyamán a német harci és torpedóvető repülők vállalkozása az angolszász utánpótló hajózás ellen az algiri vizeken. *Egy nagy karavánból két rombolót, négy teherhajót és egy nagy tartályhajót pusztítottak el ez alkalommal, de súlyos találatot kapott tizenhárom más kereskedelmi és hadihajó is, mintegy 103.000 tonna tartalommal.*

Európa védelmében

a keleti térségben folyik ma is az elhatározó küzdelem s ez a főarcvonal ma a legnagyobb figyelmet érdemli... A szembenálló felek emberi és anyagi erejüket egyaránt óriási mértékben vetik be *s a legközelebbi jövő itt hozza meg döntését...* Mi, magyarok is részesei kell legyünk ennek a sors-határozó harcnak, hiszen közvetlenül érdekeltek vagyunk abban, ami történik, — határaink előtt, a kárpáti hegykapukban kell földünket védelmeznünk a világtörténelem legkegyetlenebb ellenségével szemben!

A hadijelentések, melyeket a honvédvezérkar főnöke eddig kiadott, azt mutatják, hogy *a magyar katona érzi: milyen súlyos dolgokról van szó! Az ősi virtus lendületével tör előre német bajtársa oldalán a hajdu és honvéd, a vitézségnek és önfeláldozásnak azzal az odaadásával, amit népünk mindig tanusított, valahányszor szabadságát és életét kellett védelmeznie,* nagy európai misszióját: a kultura oltalmazását is teljesítve...

Galiciában Tarnopol bátor helyőrsége, a kegyetlen erejű támadásokkal szemben mindvégig kitartó gránátos csapatok a nyugat felől előretörő harci erőkkel egyesültek s ezzel a körülzárás megszünt. Ugyanakkor a magyar honvéderők a Kárpátok előterepének megtisztítása során jelentős térnyereségre tettek szert. Szevasztopol és Tarnopol térségében az ellenséges túlerők támadása sehol se jutott előre, sőt Tarnopol és Kovel mellett szilárdulni kezd a védő arcvonal. Kétségtelen, hogy a szovjet mindent megtesz ez ellen s máris látszik, hogy erőfeszítésének iránya a romániai nagy folyók mente lesz, a másik pedig Keletgaliciában nyugat és északnyugatra törő. Ezt akadályozzák meg az elszántan küzdő német és magyar csapatok, amelyek tökéletes együttműködésben egészítik ki egymást. *A magyar honvéd hangulata lelkes és bizakodó, kiképzése és felszerelése jó s rohamait, amelyek naponta ragadnak el teret a túlerőben lévő ellenségtől, a tökéletes német lövegek és zuhanóbombázók támogatják.* Delatyn és Sztaniszlau között Nadvorna elfoglalása, valamint Ottynia bevétele biztató kezdetei egy nagy vállalkozásnak, amelyet nem tud megállítani a bolsevista erőfeszítés...

A Csernovictól délre álló szovjet erőket máris erősen veszélyezteti a magyar honvédcsapatok előretörése s a bolsevista vezetés ezért próbál mindenfelől ide gyüjtött tartalékokkal fékezni valamit támadásunk erején, — eddig teljes sikertelenséggel. Nem szabad azonban szem elől téveszteni, hogy itt *helyileg korlátozott hadműveletről van szó, amelynek célja elsősorban kedvező elhárító, vagy támadó állások megszerzése!*

A HALÁLMEGVETŐ BÁTORSÁG messze világító példáját adta minden katonának Rodewald őrmester, aki a Tarnopolért vívott súlyos harcokban egymaga öt nehéz T 34-es szovjet harckocsit pusztított el — negyvenöt perc alatt! Mindössze egy gránátrepesztől kapott könnyű sebet a nagyszerű altiszt, akit a Führer lovagkereszttel tüntetett ki

HEVES PÁNCÉLOS ROHAM KÖZBEN a legjobb pillanatban érkeznek meg az utászok a Dnyeszter-arcvonal egyik sulyosan támadott állásába, a rövid idő alatt félelmetes hírre jutott „Góliátokkal", az apró robbantó tankokkal, amelyek rárohannak a szovjet harckocsikra és biztosan elpusztítják őket

HONVÉDEINK DICSŐSÉGE

REISZBERGER ISTVÁN
százados, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

NAGYRÉVI GYÖRGY
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

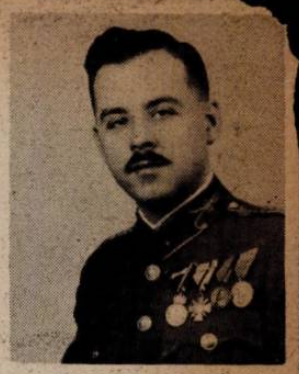

KERCSEGI GUSZTÁV
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal, Magyar Koronás Bronz Érdemérme hadiszalagon

nagyenyedi JENEY LÁSZLÓ
főhadnagy, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a kardokkal, hadiszalagon

BÁCSKAI BERTALAN
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

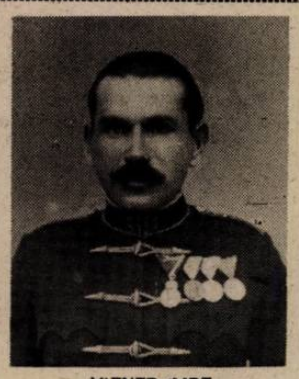

VIZNER IMRE
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

ÖLBEY ÁRPÁD
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

GYOPÁRI GYULA
zászlós, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

POCZONY JÁNOS
zászlós, Magyar Bronz Érdemkereszt a hadiszalagon

vitéz MOLNÁR GYÖRGY
főtörzsőrmester, Magyar Ezüst Érdemkereszt a hadiszalagon

SOÓS RAFAEL
törzsőrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

CSONKA IMRE
ht. tőrs őrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

BŐSZE JÓZSEF
szakaszvezető, Magyar Bronz Érdemérme a hadiszalagon

LÉGRÁDY JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem (kétszer)

SCHNEIDER JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

KOVÁCS JÓZSEF
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

FARKAS SÁNDOR
szakaszvezető, Magyar Bronz Érdemérme a hadiszalagon

CSORDÁS VINCE
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KÖD JÓZSEF
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem (kétszer)

TERJÉKI ISTVÁN
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem II. osztályú Német Vaskereszt

VERES GÉZA
tizedes, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem, Magyar Bronz Vitézségi Érem

TANCSA SÁNDOR
Magyar Bronz Érdemérme a hadiszalagon

HEPP JÁNOS
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

NAGY ISTVÁN
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SIMOS OTTÓ
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

PUSKÁS ISTVÁN
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

ILOVAI JÓZSEF
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BENEI LÁSZLÓ
Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

vitéz MOLNÁR KÁROLY
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

SZALAY LÁSZLÓ
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

BEREGSZÁSZI JÁNOS
honvéd, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

CSŐKA GYULA
hadnagy, hősi halált halt

VACZKÓ LÁSZLÓ
zászlós, hősi halált halt

ZENTAI EMIL
zászlós, hősi halált halt

TAKÁCS FERENC
őrvezető, hősi halált halt

KRACSIK ANDRÁS
honvéd, eltűnt

LISZKA LAJOS
honvéd, hősi halált halt

A ZSIDÓ VAGYONBEJELENTÉS UTÁN.

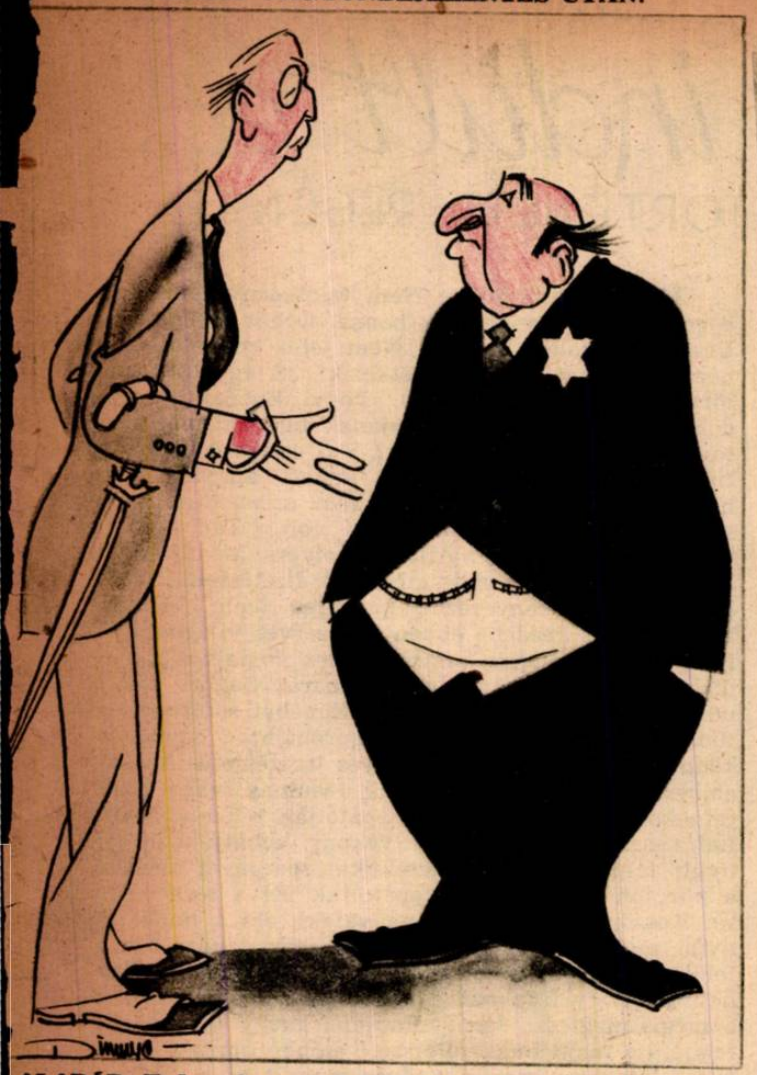

ALADÁR: Tudom, hogy csak 1000 pengőt kapsz ezután havonként, de a májusi fizetésemet még kiadhatnád — a tartalékból...

A VÖRÖS BOSZORKÁNY:

— Szabad kezet kaptam Európában!...

ÜTŐRAI TEA WASHINGTONBAN.

— Beláthatja kedves Halifax lord, hogy Palesztinára feltétlenül szükségünk van, mert mit kezdjünk mi itt Amerikában a sok snorrer proletár-zsidóval?...

MUNKAMEGOSZTÁS:

— Mi masírozunk a kultúra élén és te masírozol mi előttünk!...

ELŐKÉSZÜLET AZ ÚJ IDŐKRE.

— Mit tüzel el, Alikám?
— Volt itt a Bernáttól egypár utasítás, jobb ma ezeket megsemmisíteni, mert még rám fogják, hogy stromann voltam...

A MEGSZÜNTETETT LAP SZERKESZTŐSÉGÉBEN:

— Csak azt lehetne megírni uraim, hogy befellegzett, de nincs hol...

CSUNGKING-KINA A DOLLÁR AKASZTÓFÁJÁN

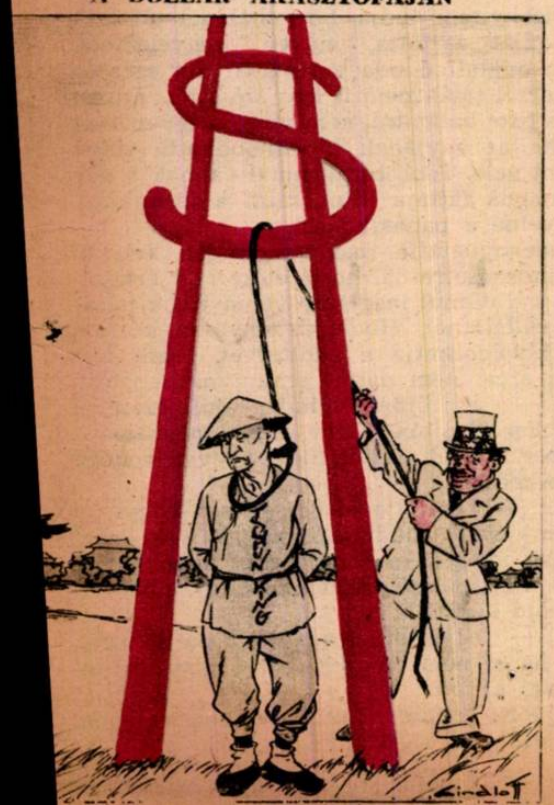

MENEKÜLÉS A SAJTÓTÓL

— Milyen lapot olvasott ma, Auspitz úr?
— Uram, örüljön ma az ember, ha az étlapot olvashatja.

Azt hiszik, hogy erőnket olvasztják
S csak gyűlölet fakad, ahol bomba hull,
Amíg öklünket tettre szorítják,
Arcukba vágni irgalmatlanul!

LÉGI TERROR!

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(88.)

— Részeg, — csillapította Manci, — ne hallgass rá...

Josua legyintett:

— Ugyan nem érdekel. Persze, hogy részeg.

Grün úr hangoskodott a Juda pénzén, kívánságokat támasztott, ugráltatta a pincéreket, egy hajnali kucsébertől nyert néhány semmirevaló apróságot s eközben olyan összegeket költött el, aminők máskor egy hónap alatt se fordulnak meg a kezében.

Josua egy nagyobb bankjegyet adott a lánynak, aki néhány percig távol volt az asztaltól. Odakint jócskán virradt már, piszkosszürke fények csúsztak végig a nagy ablakokon, villamosok csörömpöltek az utcán, emberek siettek munkájuk után és kíváncsi, irigykedő vagy gyűlölettől sötét pillantással bámultak be a mulatozókra. A függönyöket széthúzták, egy ablakot is lebocsátottak, didergetően hideg, tiszta levegő csapott be a meleg füstbe, italszagba és összekeveredett parfőmillatba.

— Menjünk haza, — nyügösködött Josua. — Most már igazán ideje, hogy aludjunk valamit.

A lányok húzódoztak, közkeletű szólásokat rángattak elő, hogy minek az a nagy sietség, majd alszunk a sírban, de Josua most már megmakacsolta magát.

Fizettek s elindultak. A lányoknak taxit fogadtak, ők maguk pedig megindultak a kocsi felé. Grün úr és a kisebbik Brandstein fiú bent ültek már, Josua is fogta az ajtó kilincsét, mikor hirtelen utolérte egy hang.

— Egy pillanatra...

Csodálkozva nézett hátra.

Egy sohasé látott, ismeretlen, kopott ruhájú, beretválatlan arcú férfi tartott feléje. Hátán furcsa formájú zsák, kezében bőrönd.

— Mit akar? — kérdezte idegesen tőle.

— Nem ismer meg?

— Sose láttam, kicsoda maga, — hebegte s részegen arra gondolt, hogy ez valami utonálló lesz, aki tán le akarja ütni és kirabolja.

— Gyéressy... — mondta az idegen.

— Kicsoda?

— Csakugyan nem ismer meg?

— Soha életemben nem találkoztam magával, hagyjon békén, mert rendőrért kiabálok...

A hajnali utca néhány járókelője megállott a szóváltásra s hangok emelkedtek, amelyek a kopott embert arra biztatták: verje pofon a szemtelen zsidó kölyköt. Találgatták, hogy milyen elszámolnivalójuk lehet egymással. Grün úr is kikapaszkodott s merev halszemekkel nézte hol Josuát, hol az ágrólszakadt ismeretlent.

— Mi ez? — motyogta, mi ez? Miért nem megyünk már?

— Nem értem... — mormolta az idegen. — Nem Brandstein úr?

— De igen. Brandstein Josua.

— Josua?

— Igen. És?

— Van önnek bátyja?

— Mi köze hozzá? Van.

Az idegen arca felderült.

— Hát őt keresem. Annyira hasonlítanak egymáshoz, csak persze maga valamivel fiatalabb. Pontosan ugyanaz az arc, ugyanaz a termet. Én ilyennek emlékeztem rá, persze, azóta megváltozhatott, hiszen hosszú évek óta nem láttam. Pesten lakik? Hol találom meg őt? Beszélni akarok vele.

— Nem hiszem, hogy a bátyámnak volna valami beszélni valója magával.

Josua most már végkép nem értette a dolgot. Biztosan valami zsaroló fráter, ki tudja, miféle ügyből ismeri Judát s most a nyakára vigye? Még csak az kéne, hogy bekéredzkedjék a kocsiba. Nem, erről szó se lehet. Azt se tudta, hogy egyáltalán megmondja-e neki: hol van Juda villája.

— Hadifogságból most jöttem haza, — magyarázta az ismeretlen. — A bátyja nagyon jól ismer engem, ő vette meg a családi birtokunkat.

— Úúúgy...

Josua agyában most már derengeni kezdett a dolog. S ahogy lassacskán tisztán látott, úgy vált egyre bizonyosabbá, hogy ezt az embert nem viszi el magával. Emlékezett rá, hogy bátyja mesélt valami homályos históriát, vidéki kastélyáról, földjeiről, sőt valami leányról is. Ennek az embernek a rokona lehet. Ajjaj... Ebből semmi jó nem kerekedhetik ki.

— Én nem tudom, kérem, tessék tán délután felmenni a vállalathoz, ott megtalálja majd. Ha lesz ideje. Mert nagyon elfoglalt ember ő. És Balassa Jenő vezérigazgatót tessék keresni. Így hívják és ez az állása.

A hangsúly fölényes volt, gőgös, kitanító, csaknem rendreutasító. A hátizsákos ember, poros, foltos csizmáiban, ócska nadrágjában, kopott kabátjában ott állott vele szemközt s aprókat bólogatott.

— Persze, — mondta nagyon csöndesen, — a vezérigazgató úr elfoglalt ember, őt nem lehet zavarni akkor, amikor akarjuk. Hát majd megkeresem.

Josua örült, hogy véget ért a diskurzus. Megmondta még a vállalat címét, aztán beült a kocsiba s rákopogott a soffőrre:

— Siessünk...

Végigsuhantak a városon, át a Margithidon, ki a Hüvösvölgybe, amelynek előkelő csendje úgy őrködött a csukott szemű villák fölött, mint egy gondos éjszakai bakter, aki a lakók álmát napfelkeltéig vigyázza.

A kocsi ablakai nyitva voltak, élesen vágott át rajtuk a levegő s Josua, aki egyébként is igyekezett vigyázni magára, teljesen kijózanodott. Gondolta, hogy Judának rögtön szólni kell, hátha valami bajt hozhat rá ez az idegen. Grün úr és az öccs felmentek szobájukba, ő pedig Judához kopogott be. Aludt még. Borzasan emelte fel fejét a párnáról, értetlen, bosszus tekintetet vetett a fiúra. Azt gondolta, egészen ittas s az éjszaka kalandjáról akar neki fecsegni.

— Mi jutott eszedbe? — kérdezte ingerülten. — Ha már reggelig odamaradtatok, legalább annyi tisztesség volna benned, hogy nem zavarsz fel álmomból. Részeg vagy?

Josua intett.

— Nem. De valami nagyon fontosat akarok neked mondani.

— Éppen most?

— Most. Találkoztam valakivel. Egy ember szólított meg a kávéház előtt. Összetévesztett veled. Azt állítja, hogy téged ismer és fel akar keresni.

— Ki az?

— Valami Gyéressy.

Juda megdermedt az ágyban. Tréfál ez a kölyök? Hogy került volna Budapestre, valahová a körútra Gyéressy Ádám fia ezen a hajnalon, hiszen annak régen holtan kell feküdnie egy szibériai sírban, valamelyik fogolytábor temetőjében.

— Kicsoda? — kérdezte sokára. A hangja egészen rekedt volt, fénytelenül kongott. A torka kiszáradt s a selyem paplanon remegett a keze is. Valami egészen hihetetlen szerencsétlenség közeledését érezte, jeges hideget, aztán forróság öntötte el a homlokát. Apró csöppekben verejték ütött ki a bőrén, tenyere is izzadt, mint valaha régen, amikor különös izgalom fogta el, zavarba esett, vagy idegenek közé került.

— Azt mondta Gyéressynek hívják, — ismételte Josua, — ha jól értettem a nevét.

Menekülni. Elbújni. Nem találkozni vele. Ezek a gondolatok harangoztak benne. Dehát mit tegyen? Utazzék el talán Pestről? Nem jobb volna szembenézni mindazzal, ami következik? S egyáltalán mi történhet? Olyan bizonyos, hogy Évának legelső dolga lesz elpanaszolni bátyjának mindazt, ami vele történt? Hátha hallgatni fog? S ő ennek a Gyéressy fiúnak a szemében a család jótevő angyala lesz, hiszen csakugyan semmiben nem szenvedtek szükséget hozzátartozói, amíg oda volt. Tán valamit tenni is lehet érte... Állásba helyezi. Mondjuk titkárnak teszi be a vállalathoz, jó fizetéssel. El kell kápráztatni, lekenyerezni, boldoggá tenni. Különben mihez is kezdene ebben a keserves világban? Nem tanult semmit, nincs rendes foglalkozása, — úriember volt, aranykulcsos kamarás fia, ez volt a poziciója. Sokra megy vele... Elmehet soffőrnek, ha tud autót vezetni, vagy megpróbálhat ügynökösködni, ha nem túlságosan kényes természetű. Az úriemberek ma mind állásnélkül vannak, vagy hivatalnokok és nyomorgnak. Lapátolják télen a havat. Látta nem egyszer, ahogy vékony kabátjukban, elnyütt talpú cipőikben, derekukat spárgával átkötve, a körúton éjszakánként lapátoltak. Ez a sors várna rá. Köszönje meg, hogy van valaki, aki a hóna alá nyúl, segíteni akar rajta. Igazán semmi köze hozzá, felőle ott eshetik össze az út szélén, senki se kötelezheti rá, hogy irgalmat gyakoroljon vele szemben. S ő mégis megteszi. Igen, mindjárt, ahogy jelentkezik, felajánlja majd neki. Persze, előbb utazzék csak haza, látogassa meg a kedves mamát és a hugocskáját.

Azt mondják: az ember a halála előtti pillanatokban kegyetlenül tisztán és világosan látja egész életét. Ő is valahogy így érezte most magát. Agya frissen fogott, gondolatai száguldottak.

Josua ott állt vele szemközt, nézte arcát, amelyen a megdöbbenés, kétségbeesés kifejezése váltogatta egymást. Látta, hogy verejtékezik a homloka s bizonyosan tudta: valami nagy baj következik most.

Juda sokára szólalt meg:

— Hová lett?

Vállat vont és úgy felelt:

— Fogalmam sincs. Megmondtam neki a vállalat címét, biztosan keresni fog ott.

— Helyes... Jöjjön csak oda.

Aztán hirtelen támadt érdeklődéssel a kérdések záporát zúdította öccsére. Pontosan tudni akarta, milyen volt a férfi külseje, milyen ruhát viselt s bólogatva hallgatta, ahogy Josua tőle telhető részletességgel elsorolta a feleleteket. Úgy... Szóval kopott, fáradt, elnyúzott, batyu van a hátán, mint egy házalónak. Gyéressy Ádám császári és királyi kamarás fia, batyúval... Hm... Furcsa, de érdekes. Kár, hogy nem látta. Igaz, az irodába is alighanem ugyanígy állít be, nem valószínű, hogy a fogságból zsakettet hozott magával. Koldus, senki, falevél, amelyet a szél fúj ide-oda. Azt szokták mondani az ilyenekre: a háború szánandó áldozatai. S hogy a társadalomnak kell segítenie rajtuk. Hát ő majd elvégzi a társadalom nevében ezt a szamaritánus cselekedetet.

Amennyire kellemetlen és szorongó érzéseket támasztó volt számára eddig a gondolat, hogy a Gyéressy fiú egy napon mégis csak haza jöhet s hogy talán nem ölte meg Szibériában a flektifusz, most, hogy a lehetőség valósággá vált, nem is volt olyan borzasztó. Módja van védekezni ellene. Ha erőszakoskodik, goromba lesz, fenyegetőzik, azt mondhatja róla, hogy kommunista s talán el is csukják. Hiszen bizonyítani tudja, hogy hálával tartozik neki, a családját tartotta, ingyen, kegyelemből, könyörületből, mialatt ő oda volt. Éva? Az egészen más dolog. S erről talán nem is lesz szó soha. Annak a lánynak lesz esze hallgatni, nem vinni szégyenét az utcára. Hiszen az anyjának is elmondhatta volna már, mi történt vele. Több bizalommal vannak a nők általában a maguk fajtája iránt, mint a férfiakhoz. Biztosan szégyelné a panaszkodást.

Egészen megnyugtatta magát s frissen kelt ki az ágyból. Mindenesetre jó, hogy előre tud érkezéséről, mintha váratlanul meglepte volna itt, a házában, vagy a vállalatnál. Hiszen bizonyosan keresni akarta. Így kidolgozhatja a haditervet, nem lesz majd ijedt az arca, nem mutat semmi meglepetést, ellenkezőleg, — az öröm minden kifejezésével fogadja, ha belép az ajtón. Elébe megy, megrázza a kezét, talán meg is öleli. Attól függ, hogy a vendég miképpen viselkedik.

— Jól van, —bocsátotta el öccsét, aki nagyokat ásított, — menj csak aludni, lump kölyök. Azt hiszem, hosszú ideig nem engedlek el ilyen kirándulásokra. Ha már az első alkalommal így elmaradtál, mi lesz majd később?

— Ugyan, — legyintett Josua. — Oda se neki. Aztán, látod, ha el nem megyek, ezt a hirt se tudtam volna hozni neked.

Fölényes volt, érezte, hogy bátyjának szolgálatokat tett. Intett neki s elvonult.

Juda felkelt, felöltözött, reggelit kért s egész idő alatt csak a Gyéressy-üggyel foglalkozott. Nagyon vigyázni kell... Minden szót alaposan megrágni, minden mozdulatot kiszámítani. Ez az első találkozás döntő lehet a jövőre. Egy ember, aki több mint hat esztendőn keresztül a kietlen idegenségben élt s rongyosan, kiéhezve, a jövő hideg reménytelenségével szívében érkezett meg a haza földjére, — ellenfélnek tán nem is olyan veszedelmes. Az ilyeneket meghatják a sajnálat, a barátság, jószívűség jelei, amelyekkel oly hosszú időn keresztül nem találkozott.

Szokása ellenére gyalog indult be a városba s csak a Szent János-kórháznál kapaszkodott fel egy villamosra. Volt ideje, nem sietett s nem akart túlságosan korán az irodában lenni.

— Nem keresett valaki? — kérdezte a titkárt, ahogy az ajtón belépett.

— Nem...

— Akkor kérem az osztályvezető urakat.

Jöttek a referensek, számlákkal, tervezetekkel, aláírni való levelekkel s ő, mint langyos vízbe, belemerült az üzletekbe. Kedvvel csinálta s olykor elégedetten ellenőrizte magát, hogy gondolatai nem kalandoznak el, tud foglalkozni az ügyekkel most is. Az eléje terjesztett dolgokban bölcsen, határozottan döntött, ötletei támadtak s hosszú előadást tartott az építési osztály vezetőinek arról: hogyan terveztesse meg a legfrissebb bérházat, amelyet a Déli-vasút fölött szándékoztak emelni. Lediktálta a hirdetés szövegét is, csaknem költői lendülettel ecsetelve: mennyi napfény, a kilátásnak milyen pazar és ingyen való gyönyörűsége várja azt, aki e palota valamelyik lakását elfoglalja majd. Közben fél füllel figyelt az előszoba felé, hogy nem lép-e már be a titkárhoz a nehezen várt vendég. Az órára nézett. Még csak tizet mutat... Milyen lassan telik az idő néha...

Mindenkivel végzett. Unatkozva babrált az írómappával, belenézett a levelekbe, de ezeket már nem volt türelme elolvasni. Felvette a telefont, haza szólt, megkérdezte: nem kereste-e valaki.

— Senki, nagyságos úr, — mondta az inas.

Hát akkor várni kell. Majd csak jön. Ámbár lehet, hogy ma nem is jelentkezik. Biztosan röstelné magát, hogy kopottan, szakállasan, mint ahogy Josua leírta, beállítson ide. Elvégre úriember volt. De kitől kap egy tisztességes rend ruhát? Vannak vajjon barátai? Vagy hozott magával pénzt? Egyáltalán, hogy kerülhet haza Szibériából valaki? Vasúton? Hajón?

A titkár nyitotta be az ajtót.

— Mi az? — kérdezte izgatottan.

— Krausz Simon. Most szállt ki a kocsiból a ház előtt.

Csalódottan vonta fel szemöldökét. Máskor rendkívül nagy megtiszteltetésnek érezte volna, hogy a vezér leereszkedik hozzá, a pénz pápája, császára, koronázatlan uralkodója ellátogat hozzá, most azonban az ágrólszakadt, rongyos Gyéressy fiú jobban érdekelte.

— Hát csak ügyesen, — intette a titkárt, — nehogy egy percig is várakoztassa.

— Én? Krausz Simont? Felmondás nélkül kéne elbocsátani engem, ha ilyesmire vetemednék.

Mosolyogva húzódott vissza.

Néhány perc mulva nyilt az ajtó s kedélyesen, jókedvűen, kissé színészies magatartással, hosszú, tarkójára göndörödő művészhaját simogatva belépett a nagy Krausz Simon.

Üzletet hozott. Be akarta venni Judát egy újabb tőzsdei manipulációba s lelkesen fejtegette, hogy mennyit lehet keresni, ha minden jól megy.

— Mi van magával ma? — hagyta abba egyszerre. — Úgy látom, túlságosan ideges. Valami baj?

— Á, semmi... Várok valakit.

Finom mosollyal kérdezte:

— Hölgy?

— Ellenkezőleg. Egy úr. Pontosabban egy hadifogoly, aki most jött haza Szibériából.

— Érdekes. Barátja?

— Azt lehetne mondani, hogy igen. Ismerem a családot. Annakidején, amikor tönkrementek, én vásároltam meg a birtokukat. A hazatérő anyja és huga ott élt mostanáig.

— Látja, ez szép dolog, — bólogatott Krausz Simon. — Hiszen maga egy romantikus lélek. Bocsásson meg, de én eddig azt gondoltam, sőt mondtam is nem egyszer, hogy ez a Balassa Jenő klaszszikus példányképe a hideg üzletembernek. Én nem láttam magában semmi érzést. Nem voltak ügyei, amelyek arra mutattak volna, hogy szive is van. Egyszer emlékszem, hogy hölgyekkel láttam. Ha jól tudom, a kocsimat is felajánlottam akkor...

Juda pontosan tudta, milyen alkalom volt ez. Akkor vitte Andorral Évát a kaszinóba.

— Ó, igen én is emlékszem, — mosolygott. — Talán nem felejtette még el, hogy egy igen bájos szőke hölgy volt a társaságomban. Hát ennek a hölgynek a bátyját várom most.

— Ha megengedi, itt maradok. Szivesen szemlélem a szép családi jeleneteket. Megrendítő lehet az ilyen találkozás valakivel, akit évek óta nem láttunk. És mit akar kezdeni itthon ez a volt hadifogoly? Azt mondta az előbb, hogy tönkrementek.

— Igen. Én szeretnék majd valahogy segíteni rajta.

— Készséggel állok rendelkezésére.

— Köszönöm. Akkor, ha megengedi, mondjuk neki azt, hogy már előre megbeszéltük ezt a találkozást és azért jött, mert közösen akarunk tanácskozni jövőjéről és elhelyezkedéséről. Ha nem okoz kellemetlenséget, tegye meg nekem, nagyon lekötelez vele.

Krausz Simon mosolygott.

— Kérem — bólintott —, a legnagyobb készséggel. Bizonyára oka van rá, hogy ezt kéri, s én a barátaimnak nem szoktam megtagadni a szivességeket. Sokkal nagyobbakat se, mint ez.

Visszatértek az üzletre, a bankár a tőzsdei manőver részleteiről tájékoztatta Judát. Azt mondotta: sokkal nagyobbszabású dolog lesz, mint amilyet egyszer már végigcsináltak, örjöngeni fog az egész piac, de megéri. Kissé borús hangsúllyal tette hozzá, hogy lassanként vége lesz már a nagy lehetőségek idejének. Túlságosan konszolidálódnak a viszonyok, az emberek pedig beletanulnak az izgalmakba, s nem engedik magukat befolyásoltatni. Vissza kell térni a szolid tevékenységhez, ami tagadhatatlanul reálisabb, de nincs benne annyi fantázia. Csaknem költőivé vált, miközben a spekuláció szépségeit ecsetelte. A középkori háborúkhoz hasonlította e műveletet, a nagyszabású csatákhoz, melyekben az egyéni vitézség, bátorság, találékonyság és vakmerőség játszott döntő szerepet, nem pedig az eszközök.

— A békebeli arbitrázs-üzlethez minden kis ügynök ért — legyintett lekicsinylően —, igazán semmi kedvem hozzá, hogy én is azt csináljam. Hiába, az ember a nagy korszakokban megszokja az izgalom paroxizmusát, megtanulja, hogy milliárdokban is lehet számolni, nemcsak ezrekben. Á, az egész világ összezsugorodik, higyje el, a krájzlerosok életformája lesz az már, amit itt csinálni kényszerülünk.

Juda nem egészen értette a dolgot, de azért helyeselt. Ő sohase imádta a kockázatokat. Keresni szeretett csupán, minél kisebb rizikóval. Azért tekintette a tőzsdét harctérnek, ahol az ember halálos sebet is kaphat, s azért érzett elfogódást, valahányszor az óriási palota kapuján belépett.

— Természetesen benne vagyok, s igazán kitüntet, hogy rámgondolt, — mondta végül, s az órára pillantott.

Végsőkig feszíti az idegeit ez az ember. Miért nem jön már, ha egyszer megígérte? Túl lenni a találkozáson minél hamarább, tisztán látni a dologban, s nem hurcolni itt egy mély szorongást órákon keresztül. Kihallgatózott az előszobába, de nem hallott ott beszélgetést. Lehetséges, hogy a tikár elküldte volna, mialatt ők diskuráltak? Kilépett az előszobába, s megkérdezte: nem kereste-e valaki. Nem, senki... Ha jönni találna egy kopott ember, feltétlenül jelentse, igen fontos ügyben beszélnie kell vele.

Most már mindketten türelmetlenek voltak, Krausz Simonnak mennie kellett volna, de ha már megígérte, hogy itt marad, nem akarta cserbenhagyni Judát. A társalgás is valahogy elakadt, néztek kifelé az ablakon, némán cigarettázva, s a bankár kövér ujjai, utolsó izükön a vöröses, vastag szőrpamaccsal önkéntelenül doboltak a bőrkarosszék támláján.

Végre kinyílt az ajtó és a titkár halkan jelentette:

— Valami Gyéressy úr van itt.

Juda felugrott.

— Azonnal bocsássa be...

Állott a dolgozószoba közepén, s érezte, hogy kissé remegnek a térdei. Igyekezett uralkodni magán, de torka száraz volt, szeme előtt apró fekete pontok táncoltak, s tudta, hogy ha most meg kell szólalnia, hangja rekedt lesz és remegő. Az ördög vigye el, az ember képtelen fegyelmezni magát olyan mértékben, ahogy szeretné — gondolta. S egy villanásnyi időre eszébejutott még, hogy tán ostobaság volt Krausz Simont is itt tartani. Ki tudja, milyen kínos diskurzus alakul kettőjük között, s ő balga módon még tanut is szerzett hozzá. Kénytelen lesz majd nagyon keményen viselkedni, ha úgy hozza a sors. Férfiasan.

Gyéressy Ádám fia ott állott már a szélesretárt ajtó nyílásában. Valahol úgylátszik ruhát szerezhetett, mert nem azok a kopott rongyok voltak rajta, amelyekről Josua beszélt. Régidivatú, sötétkék kabát lógott rajta, mert elképzelhetetlenül sovány volt, kezében fekete kalapot tartott. Meg is beretválkozott, csak a bajuszát nem vetette le. Öregnek, fáradtnak tűnt, szemében alig volt valami fény.

Halkan köszönt, s kissé mintha elkedvetlenítette volna, hogy idegent is talál a szobában.

Juda túlzott szívességgel sietett hozzá, mindkét kezét feléje nyujtotta, s aztán úgy húzta közelébb az ablak előtt terpeszkedő klubfotőjökhöz.

— Isten hozta, Isten hozta — ismételgette —, ezt a meglepetést! A halott tért vissza, hiszen bizonyára tudja, hogy mindnyájan elsirattuk már. Ó, a kedves mama és Évácska mennyire örülnek majd, ha megtudják az örömhírt! Vigyázni kell, nehogy hirtelen érje őket, különösen a kedves mamát, aki szegényke sokat betegeskedik, gyenge öregasszony.

Ömlött belőle a szó. Elmondta, hogy mennyit aggódtak miatta, hogyan sajnálták, siratták biztos pusztulását éveken keresztül, ő maga is, aki baráti kötelességének érezte a két árva hölgyet vigasztalni, reménnyel táplálni, pedig csaknem bizonyos volt benne, hogy a gyászos hír igaz.

— Ó, majdnem elfelejtettem az urakat egymásnak bemutatni, — fordult Krausz Simon felé. — Bocsássák meg, de az ember ilyenkor igazán nem ura az idegeinek, s elvéti a formaságokat.

— Nem tesz semmit, — emelkedett fel a bankár joviálisan —, megértjük a szituációt. Higyje el, — fordult Gyéressy felé —, órák óta egyebet se teszünk, mint erről a szerencsés megmenekülésről beszélünk. Nagyon szereti önt a vezérigazgató úr, sok ilyen barátot kívánnék magamnak.

Leültek, s néhány pillanatig hallgatva mustrálták egymást. Juda azt várta, hogy Gyéressy szólaljon meg, de aztán végül mégis ő törte meg a csendet.

— Mikor érkezett? — tette fel a banális kérdést.

— Elképzelem, milyen fáradságos lehetett az utazás.

A vendég mosolygott.

— Hát bizony... Hajón jöttem, francia hajó hozott Triestig. Persze nem luxusgőzös...

— Voltaképpen honnan indult?

— Vladivosztokból.

(Folytatjuk.)

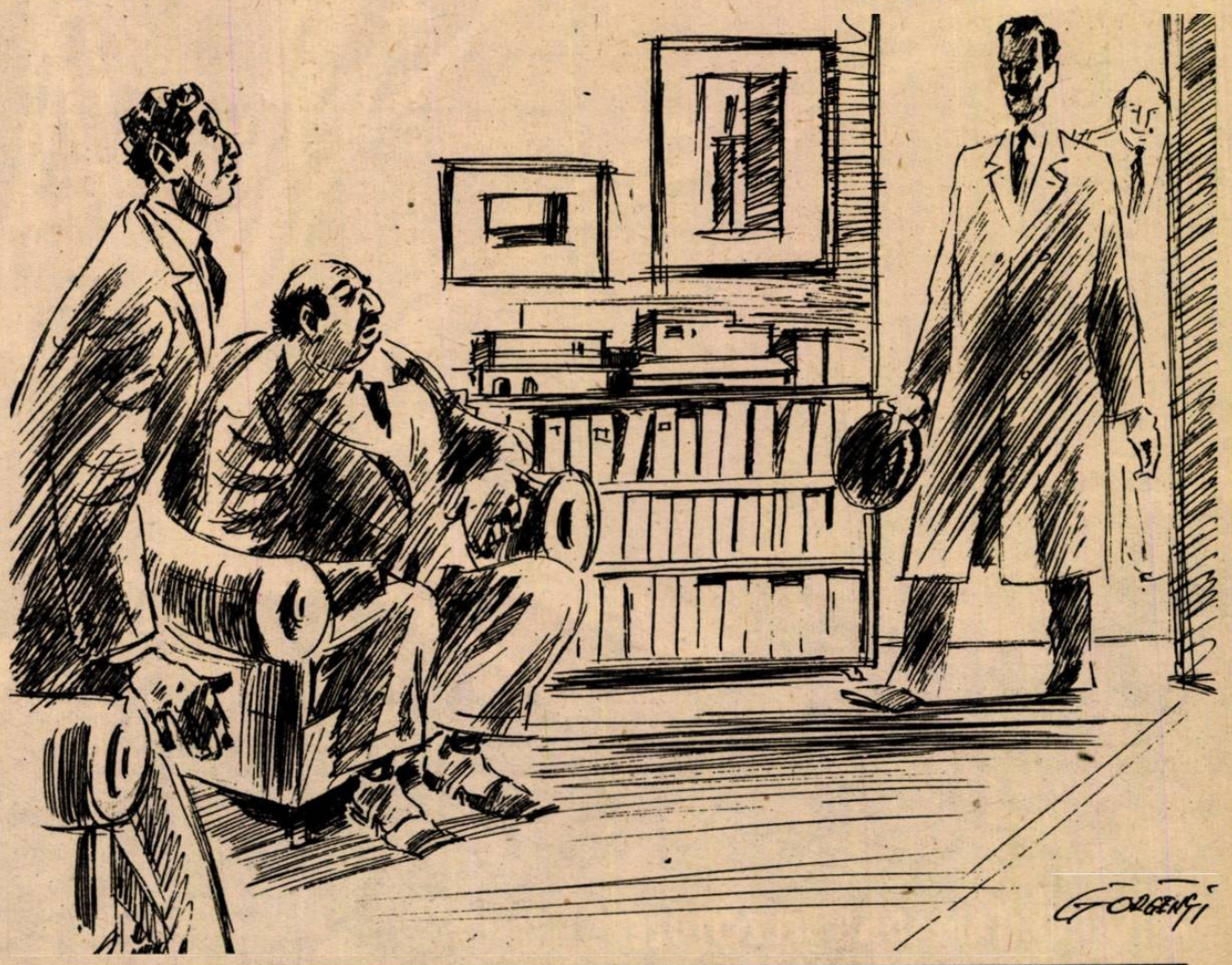

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

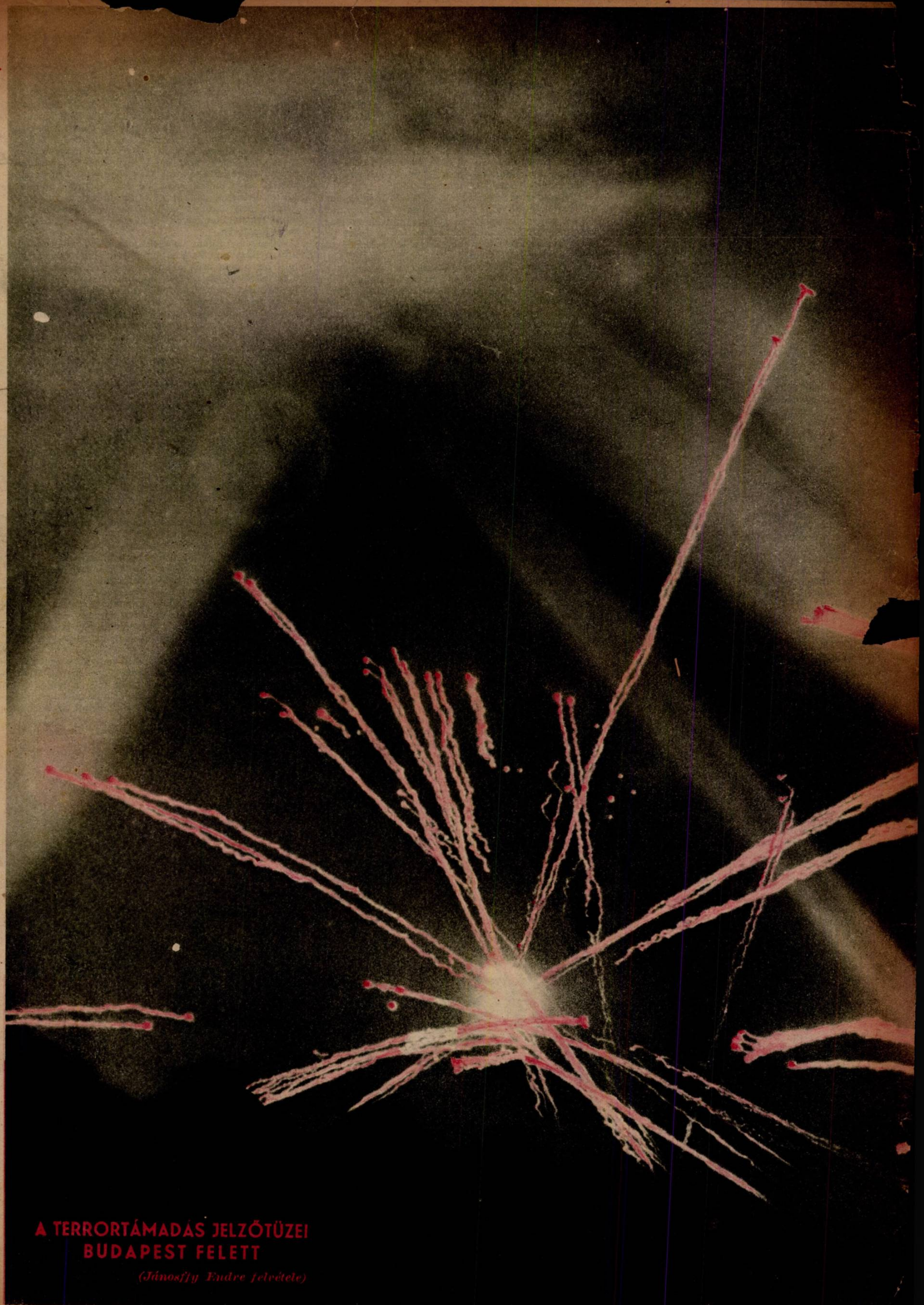

A TERRORTÁMADÁS JELZŐTŰZEI
BUDAPEST FELETT

(Jánossy Endre felvétele)